

DA PONTE, LORENZO
MOZART, WOLFGANG AMADEUS
NORDFORSS, CARL GUSTAF

**Don Juan, skådespel i två akter, med sång.
Musiken af Mozart. Öfversättning af Jonas
Lundberg. Första gången uppförd på kongl.
opera teatern d. 6 december 1813. =Anon=.**
Stockholm, tryckt hos Olof Grah

Stockholm
1813 :

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

PONTE

DON JUAN

1813

EX A

SV Saml.
VII. UH
Dram.
(80)
1700-1829

PONTE, LORENZO DA

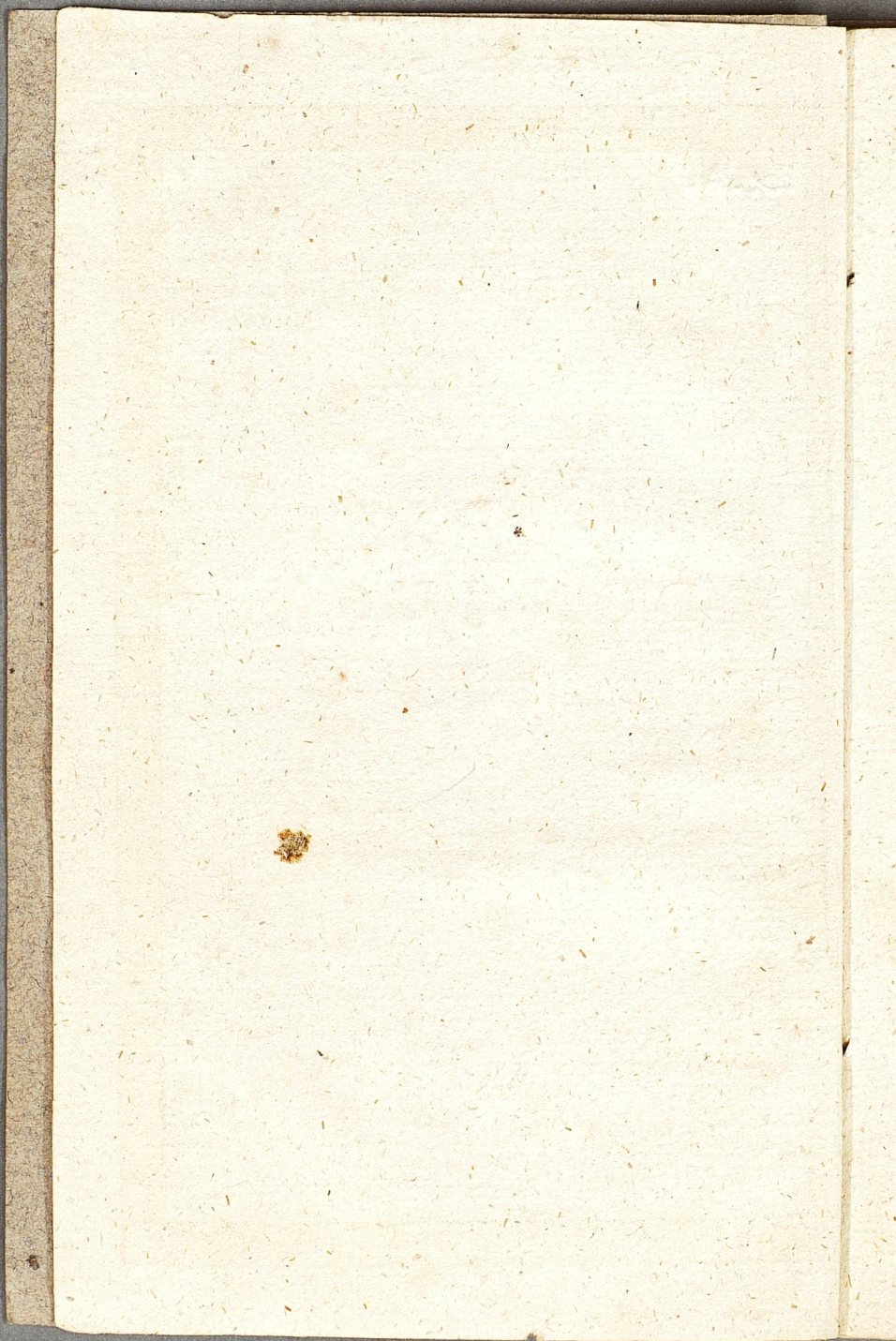
4. v. sam.
v. u. u. l.
Dram.

Ex. A.

1700-
1829

DON JUAN.

Sthlm 1813

DON JUAN,

SKÅDESPEL I TVÅ AKTER,

MED SÅNG.

Musiken af MOZART.

Öfversättning

af

JONAS LUNDBERG.

(Insekt för C. G. Nordfors.)

Första gången uppförd på Kongl. Opera Teatern
d. 6 December 1813.

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS OLOF GRAHN, 1813.

Personerna:

DON JUAN, en Spansk Ädling.	Hr Du Puy.
EN GUVERNÖR, i en Spansk Provins.	} Hr Norberg,
GUVERNÖRNS VÄLNAD.	
DONNA ANNA, Guvernörns dotter.	M:lle Wäselius.
DON OKTAVIO, D. Annas Fästman.	Hr Lindström.
DONNA ELVIRA, ett Spanskt Fruentimmer, förlofvadt med D. Juan.	Fru Sevelin.
LEPORELLO, Don Juans Kam- martjenare.	Hr Deland.
MASETTO, en ung Bonddräng.	Hr Brooman.
ZERLINA, Bondflicka, hans Fästmö.	Fru Casagli.
Personer af åtskilliga Stånd, Masker, Bönder och Bondqvinnor, Betjenter, Musikanter och Af- grundsAndar.	

Det är lätt att finna, att Svenska Öfversättningen af närva-
rande, mot sannolikhet, smak och de flesta Teater-reglor, felan-
de Pjes, icke kunnat komma att af trycket utgifvas, om det ej
 varit för att uppfylla de Åskådares önskan, som intagne af den
 förträffliga och öfver hela Europa berömda Musiken till Stycket,
 åstunda känna innehållet af orden till Sängen, hvilket vid re-
 presentationerna svårligen kan inhämtas.

Öfversättarens Anmärkning,

DON JUAN.

FÖRSTA AKTEN.

1 SCENEN.

*Teatern föreställer en trädgård vid Guvernörns hus.
Det är mörkt.*

Leporello (*allena*).

I
Ingen hvila natt eil' dag!
Mödor utaf tusen slag;
Litet sofva, usel mat;
Inga pengar, mycken stat! —
Jag nu sjelf vill herre vara;
Fan ger jag allt detta fläng!
Jag ej längre vill bli dräng. —
Det med Herrn har ingen fara;
Han der sitter hos sin sköna
Då kring dem jag skiltvakt går,
Och för mödan endast får
Köld och törst och hunger röna. —
Fan ger jag allt detta fläng, &c.
. . . Någon hörs, som är på gånge
Och jag görs kanske till fånge
Klokast är sin väg att gå. —
Jag mig smyger i en vrå. (*gömmer sig*).

2 SCENEN.

Donna Anna. Don Juan, (kommande ur Guvernörns hus. Han söker slita sig ifrån henne). Leporello (halfgömd). Sedan Guvernörn.

Donna Anna. Nej, då än jag lifvet äger,

Tro ej du kan undfly mig.

Don Juan. Allt är fruktlöst hvad du säger;

Fåfångt du bemödar dig.

Leporello. Hvilken fara är på färde?

(för sig). Herre, räkna ej på mig.

Don Juan Om ditt lif för dig har värde;
 (till Anna). Rasa ej, jag varnar dig.
 D. Anna. Skynda, folk! bedragarn tukta!
 D. Juan. Djerfva! lär min hämd att frukta!
 D. Anna. Bäfva, Niding! D. Juan. Djerfva, frukta!

Donna Anna. { Don Juan. } Lepor. (för sig).
 Förr ånhånden dig skall hin- { Att min hämd ej dig må hinna. } Ropa fåfångt, arma qvinna!
 na, { Återvänd och undfly mig! } Jag blir tyst, och gömmer mig.
 Tro ej att jag lemnar dig.

(Guvernörn kommer ut ur sitt hus. D. Anna skyn-
 dar ut genom trädgårds-porten, att skaffa folk till
 hjälp).

Guvernörn. Stanna, ovärdige! fort, drag din värja,
 D. Juan. Nej, denna klinga ditt blod ej skall färga.
 Guvern. Hvad, fege usling, du flyr för mig?
 D. Juan. Nej, jag blott ömkar dig!
 Lepor. (för sig). Här blir det bäst att frälsa sig.
 Guvern. Fege Usling! D. Juan. Feg? Hvem? jag? . . .
 Guvern. Du är det. D. Juan. Darra! din stolthet skall
 ändas i dag,

(De strida. Guvernörn får ett dödligt sår af D. Juan
 och faller).

Guvernörn. { D. Juan, (gäckande). } Lepor. (för sig).
 Gud! jag är sårad! { Hvad? du redan faller sårad? Ack, hvad missdåd kan han
 Af hans svärd re'n genom- { Gamle man, hvar är ditt mod? } öfva!
 bärad, { Gå, med fädrens stoft att blan- } Denna Gubbes lif att räfva,
 Och ihåndens stund min anda { da } { Ifvilket uselt prof af mod! . . .
 Mäste fly mig med mitt blod. { Detta stoft dig återstod; } { Man kan mig i saken blanda
 (dör). { Och din vreda stolta anda, } { För det jag så nära stod,
 { Flykte den nu med ditt blod! } { Och ger Gubben opp sin anda
 { Stelnar utaf skräck mitt blod. }

D. Juan, (sakta). Leporello! hör! — Lepo-
 rello! — Hvar gömmer du dig?

Lepor. Här, Nådig Herre! — Ack, barm-
 hertige Gud!

D. Juan. Var tyst; detta betyder ingen ting.
 Ingen menniska känner igen mig. — Men hvar
 är Donna Anna?

Lepor. Kan jag veta det? det är ju svart
 natten? Det enda jag ser — är, att jag tycker det
 blixtrar för mina ögon.

D. Juan. Det kommer af din förskräckelse.
 Kom, här ha vi intet mer att göra.

Lepor. Nej, sedan dottern är förförd och fadern mördad, ha vi intet mer att göra här.

(*De gå.*)

3 SCENEN.

Donna Anna. Don Oktavio.

Betjenter med facklor.

Donna Anna (*blir varse sin Fars lik*). Gud! hvilken förfärlig syn! Rättfärdige himmel! — Min Far! — Ack, min Far! —

Don Oktavio. Din Far? . .

D. Anna. Han har fallit för mördaren! . . hvad blod! hvad sår! — hans anlete! — Himmel! det är dödens blekhet! — — Nej, nej han andas intet mer. Hans hand är kall! — Ack, min Far! ack mitt stöd! Är du intet mer? . . Gud! jag dör. (*svimnar*).

D. Oktavio. Skynden till hjälp! Äfven hon dör. Öfvergen henne ej; vårdén henne. — O Anna, Anna, min brud! . . Nej, denna fasans syn beröfvat henne lifvet. — Hvad! hon lifvas åter! — Himmel, jag tackar dig!

D. Anna (*uppvaknande*). O min Far! —

D. Okt. Mine Vänner, aflägsnen detta rysliga föremål från hennes ögon! (*Guvernörens lik bortbäres*). Älskade brud! jag har dig åter . . .

D. Anna (*i förvirring*). Bort! bort! du gör min fasa. Mörda äfven mig, eller återkalla den till lifvet som gaf mig mitt!

D. Okt. Återkom till sansning, älskade Anna! Kom i min famn! Du känner intet din brudgum, som andas endast för dig.

D. Anna, (*sansar sig*). Det är du? — För-låt! — min fasa, min skräck förvillat mitt sinne, — Ack säg, hvar är min Far?

D. Okt. Din Far? — Ack! vänd din tanka från detta sorgliga ämne. Din maka, jag svär det, skall bli en far för dig.

D. Anna, Svär äfven då att hämnas!
Hör du hans ropande blod!

D. Okt. Jag svär att din fader hämnas,
Jag svär vid hans ropande blod.
Må blott åt min arm förrädaren lemnas!

Donna Anna,	}	Don Oktavio.
Du svär det vid Gud, viddin ära,		Jag svär det vid Gud, vid min ära,
Du svär vid din kärlek, ditt mod,		Jag svär vid min kärlek, mitt mod,
Må intet dig förfära! —		Mig intet skall förfära.
O Himmel, blicka ned!	}	O Himmel, blicka ned!
Bekräfta denna ed,		Bekräfta du min ed!

4 SCENEN.

Teatern förändras och föreställer en gata.

Don Juan, Leporello.

Don Juan. Nå, hvad fattas dig?

Leporello. Intet mycket. Jag gör endast några betraktelser.

D. Juan. De måtte vara uppbyggliga. — Nå?

Lepor. Jo. — Men Nådig Herrn måste först svärja på, att intet bli het.

D. Juan. Det lofvar jag på min heder.

Lepor. Vi ä' ju allena? . .

D. Juan. Ja, ja, ja.

Lepor. Så att ingen menniska hör oss?

D. Juan (*otålig*). Vill du tala?

Lepor. Straxt! . . Nådig Herrn lofte ju, att vi inte skulle bli heta! — Hör nu; det föll mig in, att om jag vore en man af rang och makt, och hade en vän, som förde en lefnad . . . ungefär sådan som . . . men förlåt mej! . . . ungefär sådan som nådig herrn för, så skulle jag tro mig skyldig att förehålla honom hvarjehanda — Nota bene, om han inte gjorde mig något ondt därför.

D. Juan (*ger föga akt på hvad som talas, utan betraktar fönstren*). Och hvad skulle du då säga honom?

Lepor. (*i stolt positur*). Jag skulle säga: "Min högtärade herre och vän" skulle jag säga; "Jag vill intet här tala om Samvete, ty jag vet det ges visst folk, som intet har något sådant. Jag vill intet heller tala om en verklig heder, ty jag vet visst folk intet frågar derefter"

D. Juan. Din skurk! . . .

Lepor. För allt heligt! Nådig Herrn gaf ju sin ed på att intet bli het? . .

D. Juan. Det är sannt. Nå, tala vidare till din vän.

Lepor. (*åter i positur*). "Men, min värdaste vän" skulle jag säga "du kan väl intet neka, min värdaste, att den lefnad du för — är så der litet afskyvärd. (*D. Juan gör mine af att gå honom på lifvet*). Ack, nådig herrn har ju svurit! (*Med stigande röst, under det han dror sig allt mer och mer bort*). Menar du väl, att en så syndig vandel kan länge få fortfara? . . och om den får fortfara, hur menar du väl den skall slutas? (*skriker*) Jo, bland Afgrundsandarna slutar du." — (*långt bort*). Det skulle jag säga honom,

D. Juan (*leende*). Kom tillbaka, din usling! din ömkansvärda natur af hare, tvingar mig att skratta. Intill dess jag får något roligare att göra, vill jag svara dig i din väns namn, hvad är det som du finner så utomordentligt i hans uppförande?

Lepor. Hvad? — Jo, hans nedriga förförande mot alla vackra Fruntimmer; hans otåliga ifver att vinna deras bekantskap; den tusenfaldiga list han använder att förföra dem; de dyra eder han svär dem alla att gifta sig med dem; hans

trolöshet att nästa ögonblick bli bedragare — min vän nemligen.

D. Juan (*lutar sig vekligt på Leporello, och säger med en vällustig tillfredsställelse*). Denna eviga längtan och åtrån i vår själ, huru skulle vi kunna inskränka den till ett enda föremål? Huru otacksamt mot den rika mångfaldiga naturen vore det icke? Om våra kära förfäder, vördige i åminnelse, i deras enformiga tycke hade öga för en qvinnas och för ingen mer, så mycket bättre för dem. Men vi skulle vid en så ängslig kärlek tråna till döds. Våra själar ha utvidgat sig; de ha fått en oberäkneligt större omfattning; vi ha sinne och känsla för *all* skönhet i den oändliga naturen.

Lepor. (*pustar*). Hå! min Gud! det vill något till det.

D. Juan. Hvarföre tillbjuds oss det sköna, om intet för att det skall njutas? — Det är sannt: att vinna allt detta kostar ofta möda och strid; men hvad tusenfaldiga nöjen under dessa strider! och hvad ännu större nöje att segra!

Lepor. Hör opp, Nädig Herre! jag blir så yr i mitt hufvud, att . . .

D. Juan. Men *har* man engång segrat, hvad är naturligare, än att lusten att segra öfver samma föremål försvinner? När man inte längre har att be ett Fruentimmer om något, hvad har man då att säga henne mer?

Lepor. Ack, Nädig herre! . . .

D. Juan. Vår själ skulle dervid inslumra i en dödlik dyala; därför måste nya föremål beständigt väcka den. (*besinnar sig och ändrar hastigt ton*). Men för hvilka öron säger jag detta? Nu till något annat. — Här, i tredje eller fjerde huset, måste det vara — der såg jag i går en flicka. — Jag vill ge henne tusen kyssar . . .

Lepor. Och hon fick dem?

D. Juan. Nej, jag såg henne för första gången. Likväl bragte jag saken så vida, att hon önskar höra min förklaring; och hon har denna förmiddag loft mig ett möte.

Lepor. Nå, då är allting på god väg. Hvad är hennes namn?

D. Juan. Det vet jag intet.

Lepor. Jag frågar bara för listan skull. Under hvad rubrik skall jag föra in henne?

D. Juan. Under rubriken af en *Okänd*; det brukas nu ibland i Dramer och Romaner.

Lepor. Se, nådig herre, der kommer någon.

D. Juan. Vi gömma oss. (*De gå undan och lyssna. Elvira kommer från en annan gata.*)

Lepor. (*sakta*). Är det hon?

D. Juan. Nej — det tycks intet vara densamma.

5 SCENEN.

Elvira, Don Juan och Leporello (*som stundom gömma sig*).

Elvira. Säg hvar den Man jag finner,
Som mig så grymt förrådt? —
För honom än jag brinner;
Han flyr mig. O hvad brott! —
Om han af ängrens smärta
Ej söndersliten är,
Må alla furiers här
Ta boning i hans hjerta,
Och evigt rasa der!

D. Juan. (*apart*) Hvad säger denna qvinna
Jag ensam klaga hör? . . .
En sårad Älskarinna! . . .
Jag henne trösta bör;
Dess gråt mig det befaller.

Lepor. (*apart*) Se der ett offer till, som i hans händer faller.

D. Juan. Vackra Donna! — Älskvärda Donna! — (*träder fram*).

Elvira. (*ser sig om*). Hvem? (*känner honom och förskräcks*).

D. Juan. (*förskräcks äfven, men återtar snart sin fattning*). Elvira? — Ni här? . .

Elv. Ja, jag är här, trolöse! Och i afsigt att — (*Hon drar hastigt fram en dolk, han rycker den ur hennes hand*).

D. Juan. Elvira! Älskade Elvira! er grusliga sinnesförfattning — Ni är utom er.

Elv. Jag är det; jag vill vara det, så att jag ej mer känner min smärta, ej mer har ett minne af din låghet, ditt förräderi.

Lepor. (*för sig*). Rätt sagdt; se, hon talar ändå bättre ut än jag.

D. Juan. Hvad, sköna Donna? Kunde ni verkligt så misskänna mig? Nej, min Elvira kan det icke. Äfven om jag nu vore tvungen att ej uppenbara *alla* orsakerna till mitt förhållande; äfven om jag kunde *synas* straffbar, så skall Elviras kärlek, hennes trohet, intet lemna rum för någon misstanka. Tiden skall förklara *allt, allt*; den skall visa, att min tro är obefläckad och ren, den skall bibehålla begges vår lycka.

Elv. (*med forskande blick*). Juan! Om du, oaktadt denna öfverraskning, ändå vore i stånd att skrymta . . .

D. Juan. Sköna, älskade Flicka!

Elv. Juan, du kom till Burgos. Genom tusen ränker vann du tillträde i mitt hus. Du rörde mig genom en blygsam tillgifvenhet, genom ett intagande smicker, genom heliga försäkringar. Vid mina fötter svor du mig evig kärlek, evig tro. Ändtligen, ack! ändtligen emotstod jag dig ej mer. Då uppträdde du stolt vid min sida, och förde mig öfverallt såsom din trolöfvade brud. Dagen utsattes till vår förening. — Men innan den kom var du för-

försvunnen! . . och öfverlemnade mig åt min djupa förnedring, min gråt, min förtviflan.

D. Juan. Och mig beklagar ni icke? Mig, som likväl är hundrade gånger mer beklagansvärd; som med sönderslitet hjerta måste tvinga mig till denna skillsmessa på några veckor?

Elv. *Måste? hvarföre måste? hvad kunde tvinga dig?*

D. Juan. Hvem svarar mig för, att Donna Elvira, så uppbragt hon nu är, icke finner skrymtan i min uppriktigaste berättelse?

Elv. *Tala blott!*

D. Juan. Nej, jag bör ej tala. Se här, denna enfaldiga okunniga menniskan! Honom må ni väl icke tilltro finrlighet nog att bedra Er. Jag vill, att han berättar er allt.

Lepor. Jag? jag? nej, jag undanber mig allraödmjukast det förtroendet. Jag är dålig talare. (*sakta*). Hvad vill ni jag skall säga?

D. Juan (*högt*). Hvad du skall säga? Allt, allt. (*Under Leporellos tal smyger D. Juan bort. Elvira ger nästan ingen akt på hvad Leporello säger, utan är försänkt i tankar.*)

Lepor. (*pustar*). Nå, efter det då äntligen så skall vara: — Under vårt vistande vid Universitetet i Salamanka, min allranådigaste Donna, studerade vi ganska grundeligen Filosofien, hvilket redan lär vara Er bekant. Nå väl, bäst vi anställde våra betraktelser öfver tingens natur — hvad tycks? så befanns det, att menniskan alldeles icke är något *frött* väsen, utan nödvändigt *måste* göra hvad hon gör, det må vara ondt ellet godt, allt efter som det faller en Tyrann in som kallas *Öde*, och som af vissa så kallade Filosofer sades regera till och med öfver Gud sjelf. Men *Godt* och *Ondt* är

ett och detsamma; det *onda* är, i sig sjelf betraktadt, det *goda*; det *goda* åter, är i sin söndring det *onda* Ha, ha, ha! det är kuriöst! Men man kan inte hjälpa't. — Nu, ser ni, då Ödet med sådan jernspira regerar hela den moraliska världen, så *måste* den *ena* älskaren vara *trogen*, och den *andra* *otrogen*; han rå'r sjelf intet för det. Men nu är *Otrohet*, likasom allt annat med *O* framför, intet ett *Väsen*, utan ett *Oväsen*, hvilket blott i sin motsats, det vill säga *Troheten*, har sin realitet, och som alldeles icke är någon ting i sig sjelf. (*Torkar svetten af sig*). Och således — alltså — och fördenskull — är *otroheten* ej annat än *idell trohet*, i sin *ej-identitet* betraktad. — Låt oss nu tillämpa detta på den Ödets slaf eller kastboll som kallas min husbonde! Ni ser väl nu, att hans *otrohet* intet är annat än den *trognaste trohet*, och att . . .

Elv. (*uppvaknande*). Don Juan? hvar är han? hvar är din husbonde?

Lepor. Han är borta, sannerligen borta. Ja, se Er omkring.

Elv. Övärdiga biträde åt en förrädare!

Lepor. (*apart*). Se der ha vi det. Till slut förlorar också jag, genom min husbondes oförsvarliga uppförande, min ära och min reputation. (*Högt*). Nej, nådiga Donna, visst är jag på sätt och vis ett slags biträde, men en övärdig är jag intet. Att bevisa det, vill jag likaså ärligt bekänna sanningen för Er, som för min biktfar. Det *onda* jag gör, sker aldrig med fri vilja, utan på det jag måtte slippa stryk. Men det är min husbonde sjelf, som uppsåtligt förer en lefnad, ja en lefnad . . . Nå nå! så många Fruntimmer, både af hederliga och *intet* hederliga familjer, har väl än-

nu ingen karl förfört. (*Tar fram en lång lista. Elvira faller i sin förra tankfullhet.*)

Se, vackra Donna! här är Katalogen
På alla sköna han besegrat har.
Den är bra lång. Men om det leker er i hågen,
Så läs den! lita på att den är ofelbar.

Man tillstå bör, min Herre är en karl.
(*visar på listan*).

Inom Italien, hundra och fyrty tu;
Sedan i Tyskland, tvåhundra tretti sju;
Holland och Frankrike, hundrade tie;
England och Skottland . . . ack! endast nie;
Men här i Spanien, tusen och tre.
(*pekar längre ned på listan*).

Nu, min Donna, vidare:
Se hvad Kammarjungfrur bara!
Köpmans-fruar, hvilken skara!

Baronessor,
Och Prinsessor,
Och Judinnor,
Och Grefvinnor,

Än i plymer, än i hufvor,
Här Gudinnor, der som dufvor;
Hvita, röda, svarta, gula;
Gamla, unga, vackra, fula;
Alla stånd och alla slag,
Allt är honom uti lag.

Med Blondiner stundom leka,
Och Brunetter ofta smeka;
Med Belästa, kritisera;
Med Pedantskor, disputerar;
Sucka känslor med de Ömma,
Och med Svärnerskan romantiskt drömma,
Tills han alla hedern har beröfvat,
Detta är den konst han alltid öfvat.

Utan minsta samvete
Så förfar han emot alla,
Himmel, hvad förbanneelse
På hans hjessa måste falla! —
Dock ses hundra tanklöst hasta
I hans snaror att sig kasta;
Se'n, begråtande det tusen gånger,
Tära bort sitt lif i blygd och ånger, —
Tusen eder har han brutit,
Ty de varit list och flärd. —
Ni för hans skull tårar gjutit! . . .
Vackra Donna! han är dem ej värd. (*går*).

Elv. (allena, stiger opp, ser efter Leporello med förakt; hennes känsla öfvergår småningom till en för-

krossande smärta, och hon faller tillbaka på bänken der hon satt. Hon uppstiger åter, intagen af beslut att hämnas, och vill gå; men stadnar ganska bedröfvad och likasom i yrsla). I hvilket djup af förnedring, i hvilken olycka utan räddning har denne otacksamme störtat mig! — Min själ är utan styrka, som mitt hjerta utan hopp. — Nej, Allmakten kan ej längre dröja att straffa så svarta missgärningar. Jag anropar den! — Det lägsta brott inför Himmelen är ju mened, förräderi och kränkande af andras ära? — Ljunga ej redan Hämnarens blixtar? Lefver Vedergällaren ej mer? — Arma Elvira! du åkallar händen — och du gråter — gråter af ömhet!

Mig den otacksamme lemnar;
 Blygd och qual är nu min ömhets lön;
 Jag ber Himmelen att han mig hämnar,
 Men, jag återkallar strax min bön...
 Då jag mins hur lågt han skymfat har min ära,
 Hämdens makt anropar jag;
 Men då jag tror straffet honom nära,
 Ar jag åter lika öm och svag, (går).

6 SCENEN.

Teatern föreställer ett landskap; ett litet bond-vårdshus på ena sidan.

Masetto, Zerlina och Bondfolk (komma sjungande och dansande). Sedan Don Juan och Leporello.

Zerlina. Unga Flickor, I föddens för glädjen;

Njuten Ungdomens lyckliga dag!

Ingen sorg, inga suckar tillstädjen

Att fördunkla dess rena behag! —

Chor. Njutom nöjet som bjuds oss i dag!

Masetto. Gossar! gån ej att lättsinnigt smeka

Hvar förledande flicka ni ser!

Kärlek bjuder oss skämta och leka,

Men blott Hymen oss sällheten ger,

Chor. Njutom nöjet, &c.

Zerl. och Varom glada då än vi ä unga!

Mas. Må vi skämta och dansa och sjunga!

Njuta lifvet i lycka och frid!
Fast jag vet, att då jag blir din maka
Vill jag dansa och sjunga försaka,
Och blott i din famn tillbringa min tid.

Chor. Njutom nöjet &c.

D. Juan (*kommer*). Ah, se här är muntert sällskap. Det är rätt gjordt, godt folk! dansa, roa er. — Nå, låt intet mig störa. — Men ni ä ju alla så rasande granna? alldeles som ni skulle på bröllop? . . .

Zerl. Också är brölloppet intet långt borta, nådig herre, ty i går aftons skedde förlofningen.

D. Juan (*apart*). Det är en förbannadt täck flicka.

Mas. (*till Zerl.*). Kan icke du se på mig, Zerlina, och intet på honom?

Zerl. Ja, rättnu ska jag se på dig.

D. Juan (*till Zerl.*). Mitt täcka barn, är det du som är fästmon?

Zerl. Ja, just jag, nådig Herre!

D. Juan. Rätt hygglig flicka! och hvem är? . .

Mas. Jo, det är jag som är fästman. Ödmjuka tjenare!

D. Juan. Bra, min gosse. Du är också temligen vacker karl.

Zerl. Åh, ja men; och god och beskedlig också. Ä icke det sannt, Masetto?

Mas. Åh ja, åh ja!

D. Juan (*apart*). Det är förbannadt skada på så vacker flicka.

Mas. (*svarisjuk*). Zerlina, det säger jag, att . .

Zerl. Hvad nu? ska jag inte vara höflig mot en så vacker herre?

D. Juan. Ni bor väl någonstads här i grannskapet, mina barn?

Mas. (*misstänksam*). Åh, nej, så när är det visst inte. Nej, långt dit åt . . .

Zerl. Hvad tänker du på, Masetto? det är ju bara två steg härifrån, här i byn? Ser Ni, nådig herre, för det vi intet hade något värdshus med en vacker plan utanför der hos oss, så gick vi hit att hålla vår lilla rolighet.

Mas. (*för sig*). Fördömda pladderska! . . .

D. Juan. Godt! således ä vi ju grannar. Nå, så ska vi också lefva i all möjlig grannsämja med hvarann. Skulle jag uti någon ting kunna vara er till tjänst? Jag får härmed försäkra er om all min välvilja och bevågenhet. — Leporello, hvar är du?

Lepor. (*som emedlertid konverserat med flickorna*). Jag håller på försäkra de här vackra barnen om all min välvilja och bevågenhet.

D. Juan. Leporello, jag vill göra en glad dag åt allt det goda folket, (*Alla tacka med mycken glädje och hurra-rop*). För dem till mitt slott! Anrätta för dem ett läckert bord. Iåt hvar och en få hvad han mest tycker om. Ni ska se, mina barn, att jag är en folkets vän. (*Bönderna hurra, och ropa: lefvet!*) Tack, tack ska ni ha! Gå nu, mina goda grannar! Jag skall snart komma efter med den här vackra fästmon. (*Drar henne närmare till sig och leker med henne. Bönderna gå*).

Mas. Men, Ers höga nåd! . . .

Lepor. (*vill föra Masetto ut*). Åh, det behöfs inga komplimenter. Nådlig Herrn tycker intet om sådant, grannar emellan.

Mas. Men, för knäfveln, min mening är bara, att jag intet kan lemna min fästmö så ensam.

Lepor. Var obekymrad. Begrip att nådig herrn antar sig fästmöns sak lika riktigt, som om du sjelf vore här.

Mas. (*ifrigt*). Ja ja, just derföre. Och det går intet ann, och det passas sig intet, och det är

intet lofligt, och det kan intet ske, och jag vill det intet, och jag . . .

D. Juan (*uppbragt*). Hvad? du vill intet, ohöfliga lurk? Nu sker det som jag befaller. Hon blir, och du går.

Mas. Hon blir, och jag går? . . . Aha, jag begriper. Också säger jag intet ett ord mer. Afven när de nådiga herrarna befäller sådant här, så är det den stackars bondens skyldighet att lyda. (*apart*). Men vänta bara! (*till Zerlina*). Ah, du falska orm! jag har alltid haft en viss fruktan . . . och nu syns det att jag intet haft orätt. (*till Lepor.*). Ja, jag skall gå, jag skall gå. (*återkommer till Zerl.*). När nu Nådige Herrn vill göra dig den äran att visa dig, hur han är folkets vän, så nig och tacka! Var mycket glad! lycka till! lycka till, min nådig fru! (*bortföres*).

7 SCENEN.

Don Juan. Zerlina.

D. Juan. Ändtligen ha vi sluppit den grofva människan.

Zerl. Nådige herre, intet skall ni kalla min tillkommande man på det sättet.

D. Juan. Tillkommande man? Blygs du intet, min flicka? *Han bli din man?* det skall jag aldrig tåla.

Zerl. Nådige herrn intet tåla? Nå det må jag skratta åt. Hvad har nådige herrn göra med det?

D. Juan. Jag? — Hör, mitt barn: tycker du jag skulle fördra, att en så hygglig, så täck, så söt, så vacker flicka, i sina blomstrande år, skulle bli ett rof för en sådan grof och känslolös karl?

Zerl. Åh, min Masetto är intet alltid grof; han är min sann också fin på sitt vis ibland. Och

att han alldeles intet är känslolös; se det vet jag rätt väl.

D. Juan. Det visar endast att du har ett godt hjerta, då du så öfverser med hans brister. Täckta, intagande flicka, öppna dina ögon medan det är tid! Besinna, hvad kan en så okunnig människas, en bonde, ha för sinne för en så skön världes fullkomligheter och ömhetsbetyg?

Zerl. (*litet ängslig*). Men, nådig herre, jag är ju också bara en ringa bondflicka?

D. Juan. Hvad? Du en ringa . . . jag vill intet säga efter det stötande ordet du sade. Jag ber dig, älskvärda barn, lär att bättre känna ditt värde! Så sköna ögon, fulla af ömhet och eld! de allravackraste händer . . .

Zerl. Men så släpp mig då, nådig herre!

D. Juan. De små groparna i dina kindben! Ah! skönt! ja, så måste du verkligen le, för att göra de små groparna alldeles förtrollande.

Zerl. Men, nådig herre, jag vet . . . jag vet alldeles intet hur . . .

D. Juan. Jag vill strax ge dig förklaring på allt. Ser du, mitt barn, jag är rik, jag är förnäm; jag har i många år lefvat endast med folk af stora världen, och är utledsen dervid. Bland dem är allt konstladt, ingen ting naturligt; der råder så mycket tvång, så mycken etikett; de klä sig dyrbart, och bli intet vackrare; de roa sig alltid, och ha aldrig roligt.

Zerl. (*skrattar*). Ja, jag har hört så sägas.

D. Juan. Allt det der har ledsnat mig till en grad, att jag intet mer härdar ut. Jag drar mig nu från stora världen, och sätter mig ner på mitt slott, att lefva blott för visheten och den vackra naturen. — Men till den vackra naturen hör ock-

så en vacker flicka. Derföre söker jag nu en maka, af hvilken jag intet önskar mer, än att jag kan älska henne, och hon mig, så att jag aldrig mer behöfver tänka på de förnäma damernas förstådda och trolösa ömhets-försäkringar.

Zerl. Hvad menar nådig Herrn med det?

D. Juan. Du är just en sådan oskyldig, naturlig och okonstlad flicka. Dig kan jag, dig måste jag älska. Älskar du mig igen, så är du inom några dagar min fru, får kammarjungfrur och lakejer till din uppässning, en garderob full med de grannaste kläder, lådor uppfyllda med nipper och juveler, och en präktig vagn med fyra hästar för. Du har att befalla öfver allt i slottet. . . Du skakar på hufvut? du svarar intet? . . . Tror du intet mina ord? . . . Mitt barn, du förolämpar min ära!

Zerl. Ack, nej, det ville jag visst intet. Men jag har så ofta hört sägas, att unga flickor intet ska tro förnäma herrar. De ha elaka afsigter, och narra oss stackars barn, att göra något galet; . . . och sedan måste vi gråta, och bara gråta.

D. Juan. (*kallt*) Åh ja, det är möjligt; visserligen kan det ges någon bedragare äfven ibland oss; deruti har du kanske rätt. — Men se mig nu riktigt i ansiktet! — Nå, ser jag ut som en bedragare? (*Ömt och enträget.*) Oma, älskade barn, svara ett ord: Ser jag ut som en bedragare?

Zerl. (*med ängslan.*) Ack, nej, det säger jag visst intet; men . . .

D. Juan. Nå väl, så öfverlemnna dig då med fullt förtroende till mig,

Don Juan. Du bör ej fruktan bära;
Följ mig nu till mitt slott!
Det ligger här helt nära.
Följ mig en timma blott.
Zerl. Nej, jag i rädsla sväfvar;
Nej, jag ej följa bör.

Då så mitt hjerta bäfvar,
Visst något ondt jag gör.
D. Juan. Nej, blott min lycka gör du.
Zerl. Masetto sörja kan . . .
D. Juan. Min hela fröjd förstör du.
Zerl. Och hur kan jag väl tveka? . .
Nej, Herre, jag bör neka.
D. Juan. Ack, kom! — Ack, kom!
Zerl. (ändtligen öfvertald). Välan!

Zerlina. Don Juan.
Ja, glad vill jag dig följa. } Ja, glad bör du mig följa.
Jagtkan det mer ej dölja, } Du bör det mer ej dölja,
Det sällhet är för mig. } Det vällust är för dig.
Begge. Jag ej förmår förklara,
Hur lycklig jag skall vara,
Att få tillhöra dig.

(De ärna gå, då *Elvira* hastigt träder emellan dem).

8 SCENEN.

Don Juan, Zerlina, *Elvira*.

Elvira. (till *Zerlina*) Tillhöra honom? Du?
— Nej, olyckliga barn, du skall det aldrig. (till *D. Juan*.)
Ovärdige, så skall jag förfölja hvar och ett af dina steg.

D. Juan. (för sig.) Den qvinnan står i förbund med min onda genius. (sakta till *Elvira*)
Donna, kan ni så förklara ett skämt, som? . .

Elv. Skämt? ett skämt, att oupphörligt förstöra vårt lugn och vår sällhet? . .

Zerl. Skämt? nådig herre? . . .

Elv. Nej, mitt barn, ett lågt bedrägeri.

D. Juan. (för sig) Hvad lyckan för i min hand, det rycker denna qvinnans svartsjuka ifrån mig! (fort och sakta till *Zerlina*.) Denna är en af de förnäma damerna jag talte om. Af svartsjuka missunnar hon dig din lycka. Kan du bedragas af hennes elakhet?

Elv. Hvad han än må hviska till dig, oskyldiga varelse, så är det svek, osanning, bedrägeri. Till en qvinna talade han än aldrig annat.

D. Juan. (*för sig.*) Hon har förekommit mig. Men jag skall hinna till målet genom andra medel, kosta hvad det vill. Jag vill se hvem af oss är den fintligaste. (*går hastigt.*)

Elv. (*till Förrädarn mer ej hör; din oskuld han bedrar;*

Zerlina). För honom eders helgd en lek beständigt var.

Ack, kände du min skymf, min ångers vilda qual,

En brottslig kärlek ej, men döden blef ditt val. (*De gå.*)

9 SCENEN.

(*Teatern förändras och föreställer en gata.*)

Don Oktavio, Donna Anna, och sedan Don Juan.

Oktavio. Älskade Anna! ännu intet bifall å er sida? Ännu intet närmare hopp för min ömhet? . .

D. Anna. Kan jag, bör jag ge det ännu? Har ni glömt min far? . . O, Gud!

D. Juan. (*kommer*) Ah, hur lyckligt! der finner jag er ändtlig, min ädlaste vän. Det är omöjligt att beskrifva hur mycket jag längtat att träffa er, och hur stor min glädje nu är, att se min önskan uppfylld . . . allra mest då jag ser er i ett så förtjusande sällskap! . .

D. Okt. (*omfamnar honom med värma.*) Min Vän! . .

D. Juan. (*lifligt*) Ja, jag smickrar mig med att förtjena detta namn. Jag hoppas Ni har den godheten att presentera mig för . . .

D. Okt. (*till Anna.*) Det är min redliga, min osvikliga vän.

D. Anna. Ni är äfven då på samma gång min. Det gläder mig att göra er bekantskap.

D. Juan. Det är med ett obeskrifligt nöje jag hört ryktet om er förestående förening. Er lycka skall bli fullkomlig. — Det enda som kunde

förminska den, är den rysliga missgerning, begången af den ärelösaste bof, som

D. Okt. Vålan, min vän, förena er då med mig att upptäcka honom! Gör om alla efterforskningar, hemligt, men tillika så ifrigt som möjligt.

D. Juan. Ja, förenom oss att upptäcka honom. Han är säkert ej långt borta. Var viss om mitt varnaste bemödande. Jag skall till och med förr angripa en oskyldig, än försumma tillfället att få den skyldiga i min hand.

D. Okt. Jag vet det; ni har alltid åsidosatt ert eget lugn, då det kommit an på att göra en ädel gerning och att tjena medmänniskor.

D. Anna. (till D. Juan) Min öma, min lifliga erkänsla! . . .

D. Juan. (vänder sig med mycken artighet och antagen vördnad till D. Anna.) Älskvärda Donna! aftorka era tårar! betänk att ni intet blott är dotter; mins att ni äfven är fästmo. Min ifver att upptäcka brottslingen, och att på honom taga en blodig hämd, må vara det första beviset på min redliga tillgifvenhet. Törhända, förtjusande Donna, skall ni då anse mig värd att äfven emottagas hos Er såsom en vän af ert hus.

D. Anna. Vålan! . . . (Elvira träder hastigt emellan dem och hindrar Anna att fortfara.)

10 SCENEN.

Don Oktavio, Donna Anna, Don Juan,
Donna Elvira.

Elv. Nej, fly den smickrarns falska ord.
Han re'n bedragit mig,
Och blott för list och mened gjord,
Vill nu förleda dig.

Anna och Okt. Hvad mild och ädel blick!
Hvad majestätiskt skick!

Dess sorg, dess gråt, det tal hon för,
Ack, detta allt mig djupt i själen rör.

D. Juan (*apart*, och med förställning till D. Anna och D. Oktavio).

Hur blöder ej mitt hjerta
Vid denna qvinnans smärta! —

Hon sitt förstånd förlorat. — Ack, jag ber,
Gån, lemnen oss; hon då ej rasar mer.

Elv. Nej, tron den hycklarn ej; nej, stadnen här och hören!
Hans låga själ I känna bören.

Anna och Okt.	Elvira.	D. Juan (<i>apart</i>).
Men hvilket bör jag tro af dessa skilda tal? —	Om I kunden begripa min smärta! . . .	Hvilken ryning? — hvi bäf- var mitt hjerta?
Hur lider ej mitt hjerta Vid hennes djupa qual!	Men jag ser att jag rör E- dert hjert!	Kunna gråt och förtvillan mig smärta? —
Min hela själ hon uppfyllt har med smärta.	Fast jag, olyckliga, Er ej kän- ner.	Är det då sant, att mig nå- got förskräcker? . . .
	Jag tror sinna deltagande Vän- ner.	Ah, hvad med ömkan hon hos dem väcker! —
	Och jag vågar förtro mig till Er.	Här bör hon icke qvarstan- na mer.

(Don Juan vill med artighet föra bort D. Oktavio
och D. Anna).

Okt. (*häftigt*). Jag ej detta stället lemnar,
Förr'n jag ljus i saken får.

Anna. Hvad hon talat, gör och ämnar,
Ej af dårskap röjt ett spår.

D. Juan (*till* Hos en sanslös mer ej stanna!

D. Anna). Se dess öga, huru vildt! . . .

Elv. (*till* D. Juan). Hvad din mun skall mig förbanna!
Jag dig från en seger skillt.

(Elvira talar några ord sakta till Anna).

Okt. (*till* D. Juan). Hon en sanslös? . . .

D. Juan. — — — Se hon rasar!

Anna (*till* Elvira). Brottslig? han?

Elv. — — — Att himlen fasar.

(*Till* D. Juan). Af hvar dödlig skall din nedrighet bli spord?

Anna och Okt. Männ jag mer kan tro hans ord? . . .

D. Juan. (*till* Anna och Okt). Tron I då mitt tal ej mera?
(*till* Elvira). Du oss störtar beggедера.

Kan dig sanslöst rop försona? . . .

Blif då tyst och stilla dig.

Elv. Fritt man mig må döden gifva,

Endast du kan straffad blifva!

Jag förrädarn skulle skona? . . .

Svara! har du skonat mig?

Anna och Okt.	Elvira.	D. Juan (<i>till</i> Anna).
Rädd han sugjer omkring hegne . . .	Fritt man mig må döden gif- va,	Tron I då mitt tal ej mera?
Se hvad blekhet på hans än- ne!	Endast du kan straffad blif- va.	(<i>Till</i> Elv). Du oss störtar beggедера.
Vi i denna uppsyn känne Stämpeln af förrädare.	Du är känd, menedare!	Bort med detta vilda skick! Blif då lugn ett ögonblick.

D. Juan (*förer Elvira åt sidan och säger sak-
ta*). Ack, Elvira! väljer ni denna stunden att be-

sanna hvad jag så länge fruktat af er svartsjuka?
O! min Elvira, älskar ni mig då ej mer? —

Elv. Villdjur!

D. Juan (*enträgen och bedjande*). Unna mig blott några ögonblicks möte i ert hus, och allt skall bli förklaradt, allt. Ni skall fullkomligt se in i hela denna sak, som är oskyldig, ehuru den nu förefaller er så misstänkt. Vid allt heligt, här kan jag ingenting yppa. Endast hos er kan jag tala. Kom då, kom!

Elv. (*efter några ögonblicks besinnande*). Välan! ännu ett försök att fästa den otacksamme.

D. Juan. Mitt hjertas hela erkänsla. (*Till Anna och Okt.*). Inom ett ögonblick få vi den äran att aflägga vårt besök hos Er. (*Han och Elvira gå*).

Anna (*har under föregående samtal nogare fixerat D. Juan och förskräcks*). Hvilken syn! hvad fasa!

Okt. Ni förskräcks? —

Anna. För allt heligt, fräls mig!

Okt. Min Gud, hvad har ni att frukta?

Anna (*med utrop*). Det är han, som mördade min Far.

Okt. Han! . . .

Anna. De sista orden han talte, hans röst, hans blick, allt påminde mig den nidingen, som i min boning . . .

Okt. O Gud! är det möjligt, att under väskapens helga namn? — Men fortfar!

Anna. Det var afton och redan mörkt, då jag ensam i mitt rum, med mina tankar fästade på er, såg en man inträda, svept i en mantel. Jag trodde det var ni. Döm om min förskräckelse, då jag fann mitt misstag!

Okt. Ah, den uslingen!

Anna. Han nalkades mig tyst, och kastade om mig sin arm; jag stötte honom tillbaka; han höll mig fast; jag ropade; min Far kom. Han ville bistå mig, hämna mig. De stridde. Men nidingen, mer stark än denna Gråhårsman, nyttjade fegt sin fördel och beröfvade honom lifvet.

Förrädarn du känner som skymfat min ära,
Som mördat min Far. — Välan! fyll mitt hopp!
Till hämden, till straffet dig allt manar opp;
Låt dig ingen makt, ingen våda förfära!
Du svurit att hämna din brud och dess ära;
Du svor det vid Himlen, du svor vid ditt mod,
Du svor vid den mördades ropande blod. —
Förrädarn du känner, &c. (de gå).

11 SCENEN.

Don Juan (återkommer), sedan Leporello.

Don Juan. Männ de ha gått? — Ja, Ödet vare tack, de ä' intet mera här. — Hur lycklig var jag intet att slippa min vredgade Donna Elvira, och kunna lemna henne allena med Leporello! — Det är visst, man får att göra ändå, när man har en tie, tolf intriger på en gång att sköta, som alla korssa hvarandra. Men hvad nöje också att beständigt lefva i den der hvirfveln, röna något motsänd och hinder, men ändå öfverallt segra. (skrattar). Vid det här laget tycker jag Leporello skall vara väl antastad af min sköna Furie.

Leporello, (kommer springande). Nådig herre! är ni här? Skynda, låt resa mig en ärestod.

D. Juan. Hvarför det? — Hvar är Elvira?

Lepor. Ja, hvar är hon? Tacka mig att hon är borta! Se deri består mitt mästestycke.

D. Juan. Hvad har du då gjort?

Lepor. Ja, hur gjorde nådig herrn sjelf att slippa henne? Med mig gick det så, att bäst jag visste af ingen ting, så stod jag helt allena med vår Donna.

D. Juan. Jag öfvertalte henne att följa mig till mitt hus, och derifrån i trädgården. Der lemnade hon sitt hjerta luft, och uttömde mot mig all sin bitterhet. Jag tillstår att hon bannade mig förfärligt, och hon förelade mig en hop frågor som voro förtvifladt kritiska. — Nå väl, tänkte jag, hon bannar sig väl trött. Emellertid gaf jag en vink åt en af Lakejerna, som strax förstod mig, och kom och kallade mig upp i mina rum . . .

Lepor. Hvarigenom nådig herrn slapp och jag skulle bära upp resten? — Nå väl, då jag kom utför alléen och befann mig ensam med Donnan, gick hon med stora steg upp och ner, och tycktes vara i strid med sig sjelf. Jag stod vördnadsfullt stilla på mitt ställe. Derpå blef hon lugnare. Nu, tänkte jag, är det tid; jag gick ganska ödmjukt fram och sade: "Min Nådiga, om ni lofvar att intet ställa mig illa hos min husbonde, så vill jag säga min Nådiga en sak, som är rätt vigtig för min Nådiga". "Hvad begär du?" sade hon stolt; men hon hörde ändå. Af en händelse stodo vi helt nära yttre porten; därför föll det mig in att säga: "här i trädgården svärmar det stygga bondfolket fram och åter; det kan intet roa min Nådiga. Skulle intet min Nådiga tycka mera om att spaseras utanför i parken, och afhöra min berättelse tills min husbonde kommer tillbaka?" I all som största ödmjukhet läste jag upp porten, hon steg ut, och vipps slog jag den i lås efter henne.

D. Juan (*med gällt skratt*). Och hon blef stående ensam utanför i parken? Exellent! Jag borde kyssa dig.

Lepor. (*apart*). Hellre betala mig, om det föll sig lägligt.

D. Juan.

D. Juan. Således ä' vi nu tills vidare fria från henne. Nå, men hur står det till med vårt muntra bondfolk i trädgården? Jag fick intet tid att tala med dem.

Lepor. Åh, der går lustigt till; der är en glädje, ett støj . . . De hålla, min sann, till goda trakteringen. Det förlofvade paret gnabbas, och deraf spår jag att det blir så mycket ömare efteråt.

D. Juan. Åh, kommer jag med i spelet, så --

Lepor. De mesta sjunga, springa, fröjda sig och ropa: "Lefve vår nådiga husbonde! han är sina underhafvandes far! hvad han har för en ömhet för oss, för våra söner . . . och för våra döttrar!"

D. Juan. Bara man ger folk att förtära, så hurra de och ropa: "Lefve!" — Nå väl, traktera dem ännu mer; lät alla bli rätt lustiga. Sedan lofvar jag, min själ, att . . .

Källrarna öppna; vinerna flyte!
Bägrarna kling! tillställ kalas!
Fullt uppå borden; ingen ting tryte!
Tiden förflyte i lek och i ras! —
Hyggliga flickor söker du föra,
Milt under dansen, som du plår göra,
Litet åt sidan . . . dit der jag är.
Sysselsätt mellertid så alla andra,
Att ingen mig på spåren kan vandra,
Som skulle falla sig oläglig der. —
Medan det valsas, visst ingen finner,
Att då och då en flicka försvinner
Som valsar osedd en stund med mig.
Mulna och glada, blonder, brunetter,
På mitt register alla du sätter.
Flinkt, Leporello, jag litar på dig. (*de gå*).

12 SCENEN.

Teatern förändras och föreställer trädgården vid D. Juans hus. Bönder och Bondqvinnor i ständigt omväxlande grupper, leka, dricka, skämta och springa

*Om hvarandra; Masetto, vid elakt lynne, går för sig
sjelf; Zerlina följer honom.)*

Zerlina. Men Masetto, vill du då intet höra mig?

Masetto. Nej: låt mig vara i fred!

Zerl. Nå, snäs mig intet. Det är rätt oartigt. I dag är du för svår.

Mas. Gå långt ifrån mig.

Zerl. Men, min Gud, du är väl intet för god att röra vid heller. Hvad har jag gjort för ondt?

Mas. Hvad du gjort? Och det dristar du fråga? Du skulle rodna inför mig, och inför hvar hederlig menniska.

Zerl. (ond) Hör, är du verkligt klok du?

Mas. (ondare.) Hvad? — Gå, du är intet värd att bli en ärlig bondes hustru.

Zerl. Nå vänta; det skall du bevisa mig. (gråter.) Se, det skall jag säga för Pastorn jag.

Mas. Ja, spring du till Pastorn; jag skall snart komma efter. Han skall, min sann, läsa lagen för dig han, som du förtjenar. Fy, att så der följa med hvar och en ung grann herre, som smickrar henne! (bedröfvad) Om Masetto också skulle gråta aldrig så mycket, derefter frågas intet.

Zerl. (bedjande) Masetto, om du visste hur ondt du gör mig!

Mas. Så? Men om du visste hur ondt du gjort mig, och det redan straxt efter vår förlofning! Är det intet fasligt? (godsinnt.) Säg, Zerlina, har jag intet hållit obegripligt mycket af dig? Ja, jag skulle till och med kunnat låta hugga af mig min hand för din skull. — Och du? . . .

Zerl. (ömt.) Min söta, min allrabästa Masetto, jag har sannerligen intet gjort något ondt. Men att det ändå måtte bli väl igen, så vill jag

gera ha orätt. Jag vill gerna lida för fel som jag intet begått, bara du lofvar mig att det sedan är glömdt.

Mas. (*butter igen.*) Så så? Lofva att glömma? nej, sådant glöms intet så snart.

Zerl. Ack, du menar ju intet så illa som du säger! Låt mig nu bara få ta dig i hand till förlikning.

Mas. Alldeles intet. Så långt ä' vi ännu intet komma.

Zerl. (*gråtande*) Men låt oss då komma så långt; och kan jag intet få förlikas på annat sätt, så straffa mig, slå mig till och med, bara du sedan förliks.

Banna, banna din Zerlina!
Straffa mig, bemöt mig illa!
Lik ett lamm, så tålig, stilla,
Jag det allt skall undergå:
Och må större brott än mina
Du ej se'n mot mig begå! —
Vare allting nu förlåtit!
Jag har nog mitt fel begråtit.
Ingen svartsjuk ifver mera!
Se, min vän, hur ömt jag ber.

(*Mas. räcker henne sin hand; de omfamna hvarandra.*)

Ack! jag har din hand nu åter,
D'ä en pant att du förlåter.
Ack, min Gud, hvad jag är glad! —
Jag din godhet vet värdera,
Och skall aldrig fela mera,
Då du gjorde hvad jag bad. —
Ack, min Gud, hvad jag är glad!

13 SCENEN.

De Förre, Don Juan, Leporello:

D. Juan. (*utanför.*) Låt intet det minsta fatas dem! Det är min befallning.

Zerl. (*förskräckt, vill springa bort.*) Ack, jag är olycklig. Nådig herrn kommer.

Mas. Nå hvad är det mer? hvarför är du rädd? Kan du intet bära dig lika hederligt åt ändå?

Zerl. Så? börjar du nu igen? Ack, jag arma!
 Mas. Blif här du! (*apart.*) Jag skall min
 sann ha ögonen på dem.

Final.

Mas. Jag vill skynda förr'n han ser det,
 Att mig här i löfsaln dölja;
 Jag med ögat der kan följa
 Allt hvad han djerfs företa.

Zerl. (*ängs-* Fly, Masetto, fly! jag ber det!
lig). Af hans ondska allting frukta.
 Hvem törs här hans djerfhet tukta?
 Låt oss begge flykten ta.

Mas. Han må komma, han må våga! . .

Zerl. Han skall blott sin vilja fråga. (*ärnar gå*).

Mas. Stanna här! Du högt bör tala . . .

Zerl. Du ditt steg får dyrt betala.

Zerl. För hans vildhet dig blott — } Mas. (*apart.*) Om mitt lif det
 ställa? — } skulle gälla,
 Du vill mig förtviflad se. } Så skall här en pröfning ske.
 (*gömmar sig i löfsaln*).

D. Juan, (*inkommer och säger* Bondfolket, (*upprepar i Chor*
mycket gladt till hela samlngen). } *hvad D. Juan sagt*),
 Jag vill er ett nöje göra.
 Låt mig alla muntra finna;
 Glädjen här skall bli värdinna,
 Och hvaren af er bli gäst.
 (*visar Leporello*).

Han skall er i Dans-saln föra, } Man i Danssaln oss vill föra,
 Der kalas åt er jag gifver. } Der kalas åt oss man gifver.
 Den af er som gladast blifver, } Den af oss som gladast blifver,
 Den skall jag värdera mest. } Nådig herrn värderar mest.

(*Bondfolket, dansande och sjungande, utföres af Leporello. Zerlina gömmer sig. Don Juan, som tror att hon gått ut med de öfriga, följer efter att söka henne; men då hon ej finnes, kommer han hastigt tillbaka*).

Zerl. (*al-* Denna häcken mig skall dölja.
lena). Han ej der kan finna mig. (*vill fly*).

D. Juan. (*qvär-* Täck barn, du mig skall följa;
håller henne). Tro ej att jag lemnar dig.

Zerl. (*gör sig lös*). Gå, jag ej med er bör vara.

D. Juan (*enträgen*). Tillgjordhet! en undflykt bara! . .

Zerl. Jag besvär er under tårar!

D. Juan. Konstleri, som tros af dårar.

Kom i denna löfsaln; der
 Nöjet dig förvaradt är.

Zerlina.	}	Don Juan.
Släpp mig! långt från er jag flyr;		Ack, ej neka!
Jag hvar elak gerning skyr.		Kan du tveka
Lenma mig! jag ber derom!		Då jag dig så lycklig gör? —
Ack, om nu min fästman kom!		Mina ömma böner hör!

(Oaktadt hennes motstånd förer D. Juan henne till löfsaln, då i detsamma Masetto träder ut derifrån.)

D. Juan (öfverraskad). Masetto? . .

Mas. — Ja, han sjelf det är.

D. Juan. Du gömd? Men säg hvarför? . . Zerlinas kärlek pris!
(gäckande). Dess varma kinder visa

För dig ett ömt begär . . .

Och du, som fästman, står så trumpen der!

Mas. (arg). Förbunden för herrns omsorg och besvär! . .

Don Juan.

Zerl. och Mas.

Kom att i dansen blandas,

Att fröjd och vällust andas!

Kom snart; vår tid är kort.

{ Jag hopp och glädje andas;

{ (apart). Jag får i hopen blandas,

{ Och osedd smyga bort! (de gå ut).

14 SCENEN.

Donna Elvira, Donna Anna, Don Oktavio, (Maskerade), sedan Leporello och Don Juan (på balkongen till huset).

Elvira. Så slutom här förbund
Att skynda hämdens stund!
Hvar ed han svär, bedrager,
Och trolöst är hans bröst,

Oktavio
och Anna.

Han anar ingen fara;
Men i hans egen snara
Kanske jag honom drager
Hans fall skall bli vår tröst.

(Man hör musiken i Danssaln öppnas med en Menuett. Leporello öppnar ett fönster och kommer ut på Balkongen.)

Leporello. Tre Masker der . . . i verklig galla . . .

Men se hvad smak i deras dragt!

Don Juan. I mina nät de måste falla; —

(i fönstret) Bjud hit dem! — jag har ett projekt . . . (går in)

Elv. An. Okt. Hans ärbörd, tal och blick oss nytt försåt behåda.

Leporello. Välkomna, vackra Masker, hit,
Der endast fröjd och nöjen råda!

Maskerna (mellan sig). Vår plan oss nödgar att gå dit.

Lep. Min herre bjuder Er till högtid och till bal.

Maskerna. Den hedern motta vi rätt gerna;

Man kan ej göra bättre val.

Lep. Ej någon vacker tärna

Plär neka till en hal. (går in).

Anna och Okt. Oss kraft, o Gud, förlåna
Att straffets verktyg bli!
Elvira. Att hämdens lagar tjena,
O Himmel, stå mig bi! (*gå in i huset*).

15 SCENEN.

(*Teatern förändras och föreställer Danssaln; på sidorna äro dörrar som gå till inre kamrar; i fonden äro Tre Orkestrar med Musikanter. Bord och Skänkar med viner och mat stå rundt omkring i Saln*).

Don Juan, Leporello, Zerlina, Masetto,
Bondfolk (*alla om hvarandra i full glädje*). Be-
tjenter (*som servera*) sedan D. Anna, D. Elvi-
ra och D. Oktavio.

Don Juan. Dansen, flickor! Ert lif är ju glädjen!
Lep. Er all munterhet, gossar, tillstäden!
Begge. Nöjet endast tilhör denna dagen.
Mellan dansarna tömmen pokaln!

Gören heder åt Baln! —

Kaffe, punsch och bischoff, viner,
Ostron, porter, beckasiner,
Frukt, konfekter, limonad,
Allt står der i full parad.

Masetto. Min Zerlina, var försiktig!
Här hvar enda stund är vigtig.
Göm dig undan som jag bad.

Zerlina. Nog tycks högtiden muntert nu börja,
och Mas. Men till slut torde någon få sörja.
Ack ja, visst någons olycka sker.

Don Juan. (*till Zerlina, som han förer med sig*).
Fins väl en sötare fot uti dansen?

Nej, framför alla förtjenar Ni kransen.

Zerl. Endast skämt! . . .

Mas. (*apart*). - - - - - Åt hans sladder hon ler? . . .

Lep. (*till Zerl*). Hvilkens växt är så vacker som Er? . . .

Mas. (*apart*) Drängen vill också bli med, som jag ser.

Zerlina.	(D. Juan och Lepor.)	Masetto. (<i>apart</i>).
Min herr Fästman blir mu-	se, herr Fästman blir mu-	Låt dem dig sueka,
len till sinnes;	len till sinnes;	Och slutligt bevoaka.
Jag får se'n bära opp allt	Och han önskar hon ej vo-	Jag svär,
det här,	re här.	Du skall dyrt betala det
Ty min gifna försäkran han	Gamla saker han drar sig til	der.
minnes.	minnes,	
-- Men nådig herrn allt för	Och i mjugg han förbannar	
tilltagens är.	och svär.	

(*De Tre Maskerna, neml. D. Elvira, D. Anna*)

och D. Oktavio inkomma. Leporello rödjer
rum i saln).

Lep. Väl, vackra Masker! kommen mera nära! .

D. Juan. Ni gjort min bal en ära
Som jag värdera vet.

Maskerna. Hur kunde vi begära
Så mycken artighet?

D. Juan: Allt tvång är bannlyst här; all rang förblandas.

Mask. Så bör det äfven ske der glädjen andas
I all sin liflighet.

D. Juan. Frihet, frihet vårt valspråk är,
Och allt slags tvång är bannlyst här.

(till Orkestern) Låt nu musiken börja.

(till Lep) Och du om dansen bör besörja.

(Åtskilliga par uppträda till Menuett; den första Orkestern spelar den. Under tiden börja andra personer dansa Anglaise, hvilken spelas af den andra Orkestern. Strax derpå börja ännu andra personer dansa en Wals, som spelas af den tredje Orkestern, så att alla tre Orkestrarna spela dessa olika stycken på en och samma gång. Don Juan framförer Zerlina åt med henne dansa Menuett, men det sker tätt intill den sidan der hans kabinett är. De tre Maskerna gå omkring och ge akt på honom. Masetto, förbittrad, följer Zerlina med ögonen; Leporello söker ifrigt selsätta alla, för att så mycket möjligt är draga deras uppmärksamhet från Don Juan och hans foretag, o. s. v.)

D. Juan. (till Zerl). Du mig dock mest behagar,
Zerlina! följ med mig!

Elvira (sakta). Den arma jag beklagar.

Anna (sakta). Fräls henne!

Okt. (sakta). Stilla dig;
Vis ej ännu din ifver!

Lep. (till alla). Låt se att dansen liflig blifver!

D. Juan. (till Zerl). Rätt bra; nu går det väl.

Mas. (ond). Åh, allt för bra; nu är han nöjd, min själ! . .

D. Juan. (om Mas.) Hvad han gör sura miner! — —

Lep. (till Mas). Du Krona för Kusiner,
Var glad! stå ej och tig;
Kom, valsa rundt kring salen,
Kom, valsa raskt med mig.

Mas. (ond). Jag valsa? nej, jag är väl intet galen.

Lep. Du vill stå mulen som en tjur på balen?

Nej, valsa skall du. (valsar häftigt med honom)

Mas. (ropar). Nej, nej, nej!

Anna (sakta). Min harm jag ej kan dölja.

Elv. och Okt. (sakta). Ack, röj oss ännu ej!

D. Juan. (till Zerl) Kom, sköna flicka, att mig följa!

Mas. (arbetande). Nå släpp mig då, förbannade lakej! . .

(till Zerl). Zerlina, fly!

D. Juan. (vill bortföra Zerl). Du fåfängt sträfvar!

Zerl. O Gud! . . jag arma! . . hvad jag bäfvar!

(Leporello har, på gifvet tecken af *D. Juan*, vändt *Masetto* så, att han ej ser hvad som föregår, och tar derjemte så sin plats, att han döljer sin husbonde för sällskapet. I det *D. Juan*, i dansen med *Zerlina*, kommer med henne nära till sin kabinettsdörr, fattar han henne med våld om lifvet och för henne bort. Hon ropar).

Lepor. (för sig). Han försvunnit; — vore jag nu räddad blott!
Anna, Elvira och Okt. (träda hastigt tillsammans).

Vi overksam ej böra
Bli vittnen till hans brott.

(Man hör *Zerlina* ofta ropa: "Fräls mig, fräls mig, rädda mig arma"! Allt kommer i allarm. Musiken på Teatern upphör, och den vanliga Orkestern faller in. *Leporello* flyr).

Zerlinas röst vi höra

För hennes räddning allt vi göra.

Mas. (utom sig). *Zerlina*, ack hur ömt har jag ej varnat dig!
Zerl. Fräls, fräls mig! rädda mig!

Anna, Elv., Okt. Vänner, fort! från denna sidan ropen höras.
Spräng den dörren in! må den i grund förstöras!

Zerlina, snart vi rädda dig.

(Dörren sprängs in. *D. Juan* störtar ut och har fattat *Leporello* med sin ena hand och med den andra sin värja. *Zerlina* följer efter, dödsblek och med utrifna hår).

D. Juan. Hvilken brottsling! Han skall mördas;
Jag hans låga uppsåt fant. —

Dö, förvägne! — Denna Oskuld då ej värddas! . .

Lepor. (på knä). Vål! så döda mig om det är sant!

D. Juan (till *Zerl.*). Hvilken skymf mot dig! hvad raseri!

Oktavio, Anna och Elvira (demaskera sig, och säga till *D. Juan*).

Spar dig detta gyckleri!

Hoppas ej att oss hedraga!

Ingen undflykt sök att taga;

Du ditt mål skall nära bli.

D. Juan (förundrad). Hvad? *Elvira*? *Ni, Oktavio*? Jag bekänner!.

Alla. Gå, bekänn då dina brott!

Deras tal för vida gått,

Bäfvä, svarta niding, bäfvä!

Himlens tålmod förgått.

D. Juan. Allt mot mig sig sammansvurit;

Men det ej mitt mod kan quäfvä. —

Låten allt ert hat få rasa!

Det mig ej förskräcka skall.

Alla. Kring dig hämdens blixtar sväfvä.

Skåda Himlens dom, och fasa!

D. Juan.

D. Juan. Afgrundsmakter I besvurit,
Att mitt mod, min stytka qväfva;
Men jag detta hot vet jäfva;
Det bereder ej mitt fall.

(Åska och blix, som endast svagt förmärkts, utbrista
nu och rasa med häfiiighet).

Alla. Hör du Himlens åskor braka?
Känn! de jordens grundval skaka.
Se hur målnen blix, spruta!
Furiet sig omkring dig sluta!
Uti hämnande förbund.

D. Juan. Redan nalkas straffets stund.
Blix, och lågor kring mig ljunge
I all deras grufliighet!
Dessa murars grundval gunge!
Jag det allt förakta vet.

Don Juan.	Alla de öfriga.
Fritt må Himlens dunder hvälfva!	Hör! till dig de ropa: bäfva!
Må för dem den fege skälfva!	Händens rätt de ändtlig kräfva.
Män af mod för dem ej bäfva.	Ändtlig straffets timma slår. —
Fortfar, blix, att kring mig	Kan ännu det rop du qväfva,
sväfva,	Som ifrån ditt samvet går? —
Rasa, ljunga, slå än mer!	Ja, fast dundren kring dig hvälfva,
At ditt toma hot jag ler!	Fastän jordens grunder skälfva,
	Du ännu förhärdad står.

Slut på Första Akten.

ANDRA AKTEN.

1 SCENEN.

Teatern föreställer en gata. Det är afton.

D. Juan, Leporello, (som vill gå bort). Sedan
Elvira.

D. Juan. Hvarför ta afsked? Hvad är din vilja?
Blif kvar hos mig!

Leporello. Nej, nej, jag måste mig från Er skilja,
Hvar frälsar sig.

D. Juan. (smekande). Blif kvar och hör mig!

Lep. Ert tal ej rör mig.

D. Juan. Säg då hvaröfver hos mig du klagat?

Lep. Jo, stryk och ångest mest alla dagar.

D. Juan. (*skrattar*). Nå sådant lappri! Och det dig rör? .

Så rask, du kunde bli ond derför?

Lep. Ni bara gåck af alltsammans gör,
Då utaf skrämnel och stryk jag där!

D. Juan. Jag kan ditt afsked dig ej bevilja.

Lep. Jo, jo, jag måste mig från Er skilja.

D. Juan. En bagatell kan ditt sinne röra?

Du är en narr; och det bör du höra.

Lep. Till kropp och själ vill ni mig förstöra!..

Don Juan, { Leporello.
Jag kan ditt afsked etc. { Jo, jo, jag måste etc.

Lepor. Nej nej, nådig herre! farväl! (*vill gå*)

D. Juan. Leporello! hör du intet?

Lepor. Nej, nej, jag är döf.

D. Juan. (*klingar med en börs*). Hör du då all-
deles intet?

Lepor. (*stadnar och ser sig tillbaka öfver ax-
eln*). Hä? Jo, det är liksom min hörsel blef li-
tet bättre.

D. Juan. Nå, så kom hit; se der!

Lepor. Hvarför skall jag få den dukaten?

D. Juan. För trogna tjänster.

Lepor. Nå, är det för trogna tjänster, så
vet Gud att ingen gjort bättre rätt för den än jag.
Det är intet mycket; men storsak! det får vara
qvitt, och således, farväl! (*går*).

D. Juan. Hvad nu, din Jude? (*håller honom
qvar*). Aha, du behagar räkna den dukaten för
tjänster som du gjort? Men lika godt! Här har du
en dukat till, för tjänster som du skall göra.

Lepor. Prenumeration? Aha? Summan är
väl bra liten; men så hoppas jag få fyllnaden vid
liqviden.

D. Juan. Fyllnaden? Ja, vasserra! (*gör gester
som han gaf käppslag*). Laga nu att du har ditt
hufvud i ordning; du får något nytt att göra.

Lepor. Bara det intet blir en affär som rör
fruntimmer.

D. Juan. Hvad annars, din narr? Intriger med det vackra könet är det element, hvári jag lefver, såsom fisken i vattnet.

Lepor. Men hvári jag går i qvaf och förgås.

D. Juan. Inga invändningar! Du har burit upp prenumeration. Ge mig din kappa, din hatt och din mask. Se här, tag du mina.

Lepor. Hvad skall det bli af? Ärnar nådig herrn föreställa en ärlig karl? eller skall jag föreställa en sk... en sådan som nådig herrn? Hvardera af oss får då enroll, som så mycket strider emot hans naturell, att han omöjligt kan spela den.

D. Juan. Skynda bara, säger jag.

Lepor. Nådig herre, det går aldrig an.

D. Juan. (ond). Det går intet, din slyngel? :

Lepor. Aj aj aj! Jag måste då försöka. (under omklädnigen). Ack, hvad man är fast när man tagit prenumeration. Hvad är nådig herrns plan, om jag ödmjukast får fråga?

D. Juan. Det ges ingen ting ondt, som intet medför något godt, det bör du veta. Nu lär väl Donna Elvira snart synas här; men så har hon också med sig den allratäckaste kammarflicka. Med det vackra barnet har jag redan börjat en intrig på din räkning; och ser du, derföre behöfver jag din dräkt. Hon har lofvat visa sig der i fönstret . . Hvad? kommer der intet någon? Det är hon, det söta barnet. (Elvira syns i fönstret).

Elvira. (för sig). O blygd! o djup af smärta!

Hvad strid inom mitt hjerta!

Jag fasar för hans brott . . men älskar honom än!

Lepor, (sakt). Det är Elviras röst! . . jag känner den.

Soubretten märkt sin fara. —

D. Juan. (sakt). Sjelf vill jag henne svara. —

Så här placera dig

Att föreställa mig!

(Han lutar sig ned bakom Leporello, och tvingar honom att göra gesterna, men sjunger sjelf).

Elvira, öma vän, som jag så djupt bedröfvat! . . .
 Elvira. Allt lugn du, mig beröfvat!

Don Juan.	Elvira.	Leporello. (för sig).
Se all min sorg, min gråt!	Man utaf tro och ära!	Än längre sig vanhedra? . . .
Se ängern mig förtära!	Vill du än mer förnedra	Är hon ej skymfad nog? . . .
Ack, ljufva vän, förlåt!	Den du så grymt bedrog?	

D. Juan. Förskjut ej denna ånger!
 Mer eldad tusen gånger,
 Jag Er skall trogen bli se'n ni förlåtit har.

Elv. Hvad kan jag ge för svar? —
 Nej, samma öma falska tal
 Förr störtat mig i tusen qual.

D. Juan. En evig tro skall bli din lön,
 Elv. Jag hör ej mer bedragarns bön.

D. Juan. Men då jag svär dig helga eder
 Vid all vår kärlek, vid min heder? . . .
 Ack, kom ett ögonblick hit neder!

Lep. (sakta). Ni intet samvet har. —
 Ert arma offer spar!

Elvira. (för sig)	Don Juan. (för sig)	Leporello. (för sig)
Bör detta tal mig röra? —	Hur svag en Ålskarinna!	Hvad obegriplig kvinna!
Jag kan ej motstånd göra,	Hon utaf hat må brinna;	Hon vill ej vädan finna.
Så skymfad som jag är,	Så snart hon smickrad är,	Blott Ålskarn smickra vet.
Hans suck bevekt mig åter;	Den sköna blidkas åter,	Straxt hon förtjusas åter.
Jag honom allt förlåter,	Och fördna brott förlåter	Och honom allt förlåter. —
Då han på nytt mig trohets svär.	Då Ålskarn nya eder svär.	Hon dyrt betala får sin lät- trohet.
(går från fönstret).		

D. Juan. Hvad gör hon? Jag slår vad hon
 kommer hit ner. Det blir ett obehagligt narri!
 Leporello! du skall än vidare föreställa min person.

Lepor. Nej, för allt i verlden. Jag arma
 usling föreställa en person af ert stånd? — Nej,
 dertill fordras . . .

D. Juan. Endast en djerf tilltagsenhet. Frå-
 ga efter intet, så går allt bra.

Lepor. De känna igen mig. . .

D. Juan. Du har mina kläder, du har min
 mask; det är mörkt. Härma nu endast min röst.

Lepor. Men hvad vinner nådig herrn ge-
 nom allt detta?

D. Juan. Att Elvira blir sysselsatt, och att
 jag emedlertid får tillbringa en stund hos hennes
 kammarjungfru. — Elvira kommer. (Då Elvira sy-
 nes, springer D. Juan hastigt åt sidan).

Lepor. (för sig). Nu gäller det att vara oförsynt.

Elvira. (till Leporello, som hon tar för Don Juan). Don Juan, kan jag väl vänta så mycken grannlagenhet af er, att Ni vet värdera det offer, som

Lepor. (härmande hest D. Juans röst). Åh, grannlagenhet fattas mig intet.

Elv. Men när Ni påminner er det förflutna?

Lepor. Ah, hvem mins det förflutna?

Elv. Ni talar med en så underlig röst i dag?..

Lepor. Ja, jag har fått så förskräckligt ondt i bröstet.

Elv. Behåll masken på, så att intet afton-luften gör bröstet ännu värre.

Lepor. Ack, hjertans gerna.

Elv. Don Juan, Ni finner mig nu för mycket svag. Ni kan hädanefter intet bära någon aktning för mig.

Lepor. Svag, af kärlek för en, som förolämpat er, för en bedragare; det är ädelmodigt, det är stort!

D. Juan. (för sig). Hvem gaf den slyngeln in att säga det?

Elv. Talte inte någon här? —

Lepor. Här? (vänd till D. Juan). Åh, det händer nog att någon liderlig sälle hålls här nära intill.

Elv. D. Juan, nu vågar jag tro att ni är rörd, att ni besinnat er, att ni ångrat er. Men, Juan! om ni än en gång bedrar mig! betänk följderna! Juan! jag älskar dig så högt, jag älskar dig så oändligt!

Lepor. Jag vill ingen ting säga; men må denna handtryckning, denna kyss! . . .

D. Juan. (*för sig*). Det går för långt. (*högt; med förställd röst*). Hollah! hä! håll opp, rövare, håll opp! (*Elvira ger ett anskri; både hon och Leporello fly*). Förträffligt! de' ä' som blåsta bort. — Valan, jag får nu se om lyckan tjenar mig lika gunstigt hos kammarjungfrun. Jag vill sjunga henne till.

O! kom nu till mitt möte, unga sköna!
Att den mest rena, trogna eld belöna.
Jag svär, att blott för dig, för dig jag andas.
Du hör min suck med Cittrans toner blandas.
Må i ditt ljuiva öga känslan röjas,
Och lät mig se ditt bröst af ömhet höjas.
Af kärleken du endast känt dess smärta;
Kom nu och njut dess nöjen vid mitt hjerta!

2 SCENEN.

Don Juan, Masetto, (*väpnad med bössa och pistoler*); Bönder (*med påkar, bössor, högafflar, m. m. följa honom*.)

Masetto. Se här, gossar, här måste vi postera oss, ställa oss som i en kedja, och omgifva platsen. Här stryker han vanligen omkring.

D. Juan. (*drar sig tillbaka*). Jag tror, så sannt jag lefver, att de söka mig.

Mas. Halt! Der smyger någon. (*ropar*) Hvem är der?

D. Juan. (*för sig*). Det är Masetto. Det här blir allvare af . . . De ä' för många. (*vill springa bort*).

Mas. (*träder i vägen*). Intet svar? . . . Hvem är der? Passa på, gossar! (*starkt*) Hvem är der? —

D. Juan. (*härmar Leporellos röst*). God vän! — Ah! det är du Masetto? God afton!

Mas. Ja, jag är Masetto; men hvem är du?

D. Juan. Nå, bevara mig! känner du intet igen din gamla vän Leporello!

Mas. Aha, det är du? Ja, verkligen. Hvarför ville du då springa bort? Hör på, min gosse, nu var du intet på rätta vägar stadd?

D. Juan. Hm! Nå, för dig kan jag väl säga't. Jag ville gerna laga så, att min husbonde . . .

Mas. Den skurken! . .

D. Juan. Den skälmen! Ja, jag ville laga så, förstår du, (likväl utan att jag syns vara med i spelet) . . så ville jag ställa så till, att - -

Mas. Hvad?

D. Juan. Att han får dugtigt stryk.

Mas. Ah! du är på rätta vägar, bror! du är stadd på rätta vägar. (omfamnar honom) Hör bror! i förtroende skall jag berätta att vi ä ute i samma ärende.

D. Juan. (omfamnar honom igen). Du är på rätta vägar, bror! Jo jo, han har förtjent det både af dig och mig. På ett hår när hade han satt dig i mistning af din fästmö, (suckar) och hvem vet hvad ännu hända kan?

Mas. Åhå! Nej, den lusten ska vi, förbanna mig, ta af honom. Hör, bror, du kunde väl göra gemensam sak med oss?

D. Juan. Topp!

Mas. Intet bara tummen, utan hela hand, bror! så!

D. Juan. Men ta er i akt go' vänner! Ni vet intet med hvem Ni har att göra. Han är listig som hin håle sjelf. Vi måste ställa till alldeles på militäriskt vis.

Mas. Riktigt, bror!

D. Juan. Vi ställa ut fältvakter, piketer, der, och der, och der. Den af posterna som först blir honom varse, ger oss ett tecken. Vi begge bli här allena vid hufvudposteringen, och ni:

Ni går på denna sidan här!
 De andra stadna der.
 Ställ till försiktigt, ty jag spår,
 Att fånga blir han svår. —
 Ser ni två älskande som vandra
 Helt kärligt med hvarandra,
 Der träffar ni den rätta.
 Ni karln bör eftersätta,
 Och öfver honom falla
 Och piska'n dugtigt alla. —
 Det syns, oakadt natten,
 Att han bär mask och värja
 Och plymer uti hatten.
 Sök straxt den gynnarn snärja
 Och honom dugtigt slå,
 Slå honom brun och blå. —
 Nu bör ni mer ej bida;
 Hvarén sitt ställe tar.
 Masetto, vid min sida
 Du ensam stadnar kvar. *(Bönderna postera sig).*

D. Juan. *(till Masetto).* Det var rätt väl
 gjort af dig, bror, att du tog skjutgevär med dig,
 ty i nödfall så . .

Mas. Ja, serratre, man bör tänka på sin säkerhet.

D. Juan. Är det en god bössa den der?

Mas. Ja, det lofvar jag; se bara!

D. Juan. *(tar bössan)* Så der, hon går an. Sedan
 din salig farfars tid har väl ingen lossat skott med den.

Mas. Nå så har jag åtminstone ett par pi-
 stoler som ä dugtiga, det försäkrar jag; de träffa
 håret på femti steg.

D. Juan. Bravo! får jag se? *(får pistolerna).*
 Ja, de se intet illa ut. . . Så du har både pisto-
 ler och bössa? — Men se, jag har det här jag, och
 det träffar bättre. *(Slår honom med värjklingen flera
 slag, och springer bort med alla gevären. Masetto
 ropar och jämrar sig).*

3 SCENEN.

Masetto, Zerlina, Bönder *(som inkomma, be-
 klaga Masetto, men snart åter skingra sig).*

Mas.

Mas. Aj, aj, aj! håll då; skona mig! aj, aj, aj! Den skurken har piskat mig sönder och samman. — Häråt!

Zerl. (*springande*). Masetto! hvad fattas dig, efter du skriker så? Jag har sökt dig en hel timma.

Mas. Aj, aj, aj! den skurken!

Zerl. Hvad fattas dig, säger jag?

Mas. Han har pryglat mig, jämmerligen pryglat mig.

Zerl. Hvarför det? Hvem?

Mas. Leporello, eller en skälm som såg ut som han.

Zerl. Ser du nu? Hvarför blef du intet vackert hemma hos mig? Nu ser du hvad som händt! När fästmännerna bli hos sina fästmor, så slippa de sådant. Men hvar gör det då egentligen ondt?

Mas. Här.

Zerl. Här?

Mas. Och der.

Zerl. Och der?

Mas. Och öfverallt.

Zerl. Och öfverallt? Nå det är för beklagligt! . . . Försök likväl, om du ännu kan gå! . . . (*leder honom*). Ah, ser du nu! det är intet så illa heller.

Mas. Så? det skulle vara litet värre? Tänk!

Zerl. Ah nej, visst intet. Men lät oss gå hem.

Mas. Jag skäms att gå hem. En pryglad fästman! . . .

Zerl. Ah, du är intet den enda.

Mas. Och en lam fästman! . . .

Zerl. Det är heller intet så sällsynt. Kom!

Mas. Vi gå in på apteket.

Zerl. Hvad ha vi på apoteket att göra? Jag vill sjelf kureras dig.

Mas. Du?

Zerl. Ja, lita på det. En god flicka har alltid utväg att hjälpa en beskedlig fästman till hälsan igen.

Är du beskedlig,
Godsint och fredlig,
Jag dig en läkedom re'n föreslår.
När den är njuten,
Straxt i minuten
Käns det så ljufligt, smärtan förgår.
Allt den fördelar,
Läker och helar. —

Du säkert frågar mig, hvad det då är.
(Hon lägger hans hand på sitt hjerta).

Jo, lägg din hand så här!

Känn hur mitt hjerta slår, att blott för dig det slår!
Vid denna känsla visst ditt lidande förgår. (De gå).

4 SCENEN.

Teatern förändras och föreställer en Sal i Elvira's hus. Det är natt.

Leporello, sedan Elvira, sedan Anna och Oktavio, och sist Masetto och Zerlina.

Lepor. (allena, ännu i Don Juans drägt och mask). Det är besynnerligt. Vore jag en narr, så kunde jag inbilla mig att ödet ärnade mig till något stort. D. Elvira tog mig ganska riktigt för min husbonde, och var mer än öm emot mig. Och då han, som på sitt vanliga vis är svartsjuk om det han ändå föraktar, störde oss och jagade oss borrt, bad hon mig göra henne besök här i hennes sal. Jag måste lofva det. I min ångest hvad hade jag intet lofvat? Dessutom fick jag det infallet att försöka huru länge hennes illusion kunde räcka. Men bäst jag begifvit mig ett stycke på vägen . . . så möter jag i en tvärgata salig Guvernörns likprocession. Jag blef stel af fasa; håren reste sig på mitt

hufvud: — Jag staplar några steg derifrån, full af förskräckelse; — hvem ser jag? Jo, Polisen som slår efter min husbonde; och när jag hörde frågas efter honom, och påminde mig att jag var i hans kläder, så kan man tänka i hvilken hugnelig belägenhet jag var. Jag yrade omkring utan att veta hvart; skrämselfn hade gjort mig nästan blind; jag smög slutligen in i ett hus att göma mig . . och se, det råkar vara just Elviras hus, dit jag är bjuden. — Nu frågar jag: om jag vore en narr, kunde jag intet lätt inbilla mig att ödet menar något stort med mig, när jag efter så många oöfvervinneliga svårigheter ändå träffar in på rätta stället till slut? Jag måtte verkligen vara på vägen att bli en romanhjelte. Välan, Leporello! försök din lycka! . . Någon kommer. Ack, den som ändå vore mäktig nog att ge sig en smula courage!

Elvira (*ser ej Lepor.*) Ännu intet här? det är obegripligt.

Lepor. (*för sig*) Jag darrar af räddhåga så att tänderna skallra. Ack, hvar är dörren? jag hårdar intet ut.

Elv. Jag är mer än orolig. Det ryktet är kan hända sannt, att han efterspanas af Polisen, för duelln med Guvernören.

Lepor. Ja, gunås så visst! det fattas intet mer än att jag också faller i händerna på det ädla Justitieverket. Denna förbannade drägten! Jag måste vara förtrollad att jag intet finner dörren. (*famlar omkring*).

Elvira. Under nattens djupa skugga
Vill jag här en maka bida.
Skilda känslor hos mig strida,
Och mig ana nya qual.

Lepor. (*för sig*) Man i stycken mig lär hugga,
Ty jag kan ej dörren finna. (*finner den*).
Gudske!of! nu kan jag hinna
Ut från denna satans sal.

(I det han vill smyga borre, inträda D. Oktavio och D. Anna. Leporello döljer sig vid ena sidan, Elvira håller sig obemärkt på den andra).

Okt. Hvad kan din förtviflan båta?
Upphör att en far begråta!
Lugn i skuggors boning hvilat han;
Men saknar grafvens frid om du ej tröstas kan.

Anna. Låt mig klaga, låt mig gråta! —
Det förmår väl ej min smärta skilldra.
Ack, men finge tårar den ej mildra,
Längesedan vore jag
Dignad under dessa slag.

Elv. (apart) De så lätt hans ankomst kunna höra. —
För hans räddning allt jag måste göra.

Lepor. (apart) Snart de i arrest mig föra . . .

Elvira (apart).	Lepor. (apart).
För att varna'n i sin fara,	Om jag dörren återfinner,
Bör jag här på stället vara,	Jag ett vackert försprång vinner;
Hvad jag äfventyra må.	Och jag torde så begå, Att jag frälsar mig också.

(Leporello smyger ut, men Masetto och Zerlina komma i detsamma och hålla honom kvar).

Zerl. och Mas. Stadna, förvägne! sök ej at flykta!
Anna och Okt. Mördare, stadna! här stängs din väg.
Alla Fyra. Brottsling, du snart din bana skall lykta.
Elvira (blir varse den flyende, och säger till Oktavio):

Än för honom medömkan äg!
Han är min vän; — ack må han bli skonad! . .

De Fyra. Är det Elvira? . . är hon försonad?
(förvånade) För sin förnedring, sitt qual försonad? —
Nej, han skall dö.

Elv. (bedjande) Ack, förbarmande.

Lep. (til Elv.) Bed dem sig förbarma,
Och rädda mig arma!

(till de Fyra) Ni fåfängt brottslingens dom förkunnen.
Visst bör han straffas; — men först bli funnen. —

(demaskerar sig) Här fins hans drägt . . ej han sjelf att se.

De öfriga Personerna. Missdådarn är då ännu ej hunnen? —

(bestörta) Men detta allt bör bli vedergäldt
Uppå den bof honom föreställt.

Leporello.	Alla De öfriga.
Jag som rö i stormen bäfvar;	Gäckande han brott föröfvar.
Här jag saknar allt mitt mod;	Så din nåd, o Gud, han pröfvar!
Redan isadt är mitt blod;	Och du än kan miskund ha? —
För mitt öga döden sväfvar,	Lyfts ej mer din arm att hämna,
Och en grufflig aning spår,	Och att skydd åt oskuld lemna?
Hvad som snart mig förestår.	Skall din nåd ej ända ta?

(Elvira högst förkrossad af skamm, kastar sig i en stol, och tar ingen del i det följande).

Masetto. Der ser man ändå, att ödet är rättvist; till slut blir intet ondt ostraffadt. Det var

din husbonde jag sökte här; intet dig. Men, ser du, nu skulle du först falla mig i händerna, så att jag riktigt måtte få betala dig, rapp för rapp! alla de slängar du behagade ge mig för en stund sedan.

Lepor. Jag? dig? har jag gifvit dig slängar?

Okt. Föraktliga skurk, hur har du understått dig att komma i detta hus?

Mas. Nädig Herre, afstå den slyngeln åt mig allena. Det är under nådig Herrns värdighet, att lägga hand vid den här saken. Lita på att jag liqviderar för både nådig Herrn och mig.

Lepor. Ack, mitt Herrskap, ge pardon

Åt min darrande person!

Jag vill ärligt allt berätta: —

Ack, jag här får stå till rätta

För de brott

Jag ej begått.

Allt min Herre här föröfvat;

Hvad jag dertill hulptit, allt

Han som husbonde befallt. —

(till Elv.) Djupast har han er bedröfvat;

Ni ser hvad hans afsikt är

Då han mig förklädt så här. —

(till Mas.) Skulle jag väl dig ha slagit? . .

Stackars narr! du dig bedragit.

Fråga här! du får förnimma

Utaf denna vackra Fru,

Att i hennes sällskap nu

Jag spasserat fullt en timma. —

Kära bror, så lär det gått

Att du stryk af husbon fått. —

(till Okt.) Hur jag kom hit, bör jag förklara:

Jag trodde finna någon fara

Att i Don Juans drägt på gatan vara;

Och i min fruktan att bli tagen

För honom, och se'n sönderslagen,

Jag ängslig, bäfvande och brydd,

Fann denna dörrn, och sökte här beskydd. —

Historien jag berättat Er helt korrt. —

(för sig) Nu gör jag säkrast at bege mig borrt.

(Rycker sig lös och flyr. Masetto och Zerlina följa. Anna är hos Elvira för att trösta henne).

Okt. (till Elv.) Älskvärda Donna! jag anser för min skyldighet att ej göra Er någon fråga angående denna händelsen.

Elv. Jag tackar Er för denna grannlagenhet.
Okt. Men var likafullt försäkrad om mitt redligaste deltagande. — Om jag vågade tillbjuda Er min hjälp? . .

Elv. Jag kan ej mera hjälpas.

Okt. Jag kan göra Er sak till min egen.

Anna. Och jag kan gråta med Er. Ja, Donna, emottag min varma, min trogna vänskap! Lemna edra tårar obehindradt lopp vid en väns bröst, och lät mig med dem blanda mina egna. Detta medför ju tröst!

(Elvira sjunker småningom mot Annas bröst och döljer sitt ansikte. Anna omfamnar henne, och söker på allt sätt trösta henne).

Oktavio *(rörd och intagen af denna scen).*

Då uti skötet af en vän

Man frött får gjuta sina tårar,

Så djupt ej smärtan mera sårar,

Deltagandet förmildrar den.

De öma ljuftva vänskapshand,

Som under samfällt ligande vi knyta,

Skall ödets hand

Ej förr'n i grafven bryta.

Då uti skötet etc.

5 SCENEN.

Teatern förändras och föreställer en Kyrkogård med grafvårdar, bland hvilka längst bortt i fonden ses Guvernörns Monument. Han sitter till häst med harnesk, hjälm och kommando-staf. Det är natt med månsken. Don Juan kommer in, klättrande öfver den på ett ställe till en del nedrasade muren.

Don Juan *(allena), sedan Leporello.*

Nå väl, uppmärksamma, skarpsynta Polis! är du i stånd att finna mig här, så har du mer än menckliga ögon. — Hvilken skön, hvilken härlig natt! Här vill jag uppehålla mig en timma, tills allt blir stilla på gatorna, och sedan så sakta smyga mig hem, och trösta mig öfver allt detta vid

ett läckert bord. — Leporello kommer intet! Måna mitt bud intet råkat honom? Det är nödvändigt för mig att få någon underrättelse, ty denna saken kan komma att kosta mig dyrt, ganska dyrt. — Dårskap! vinner jag tid, vinner jag allt. — Detta är en kyrkogård; ingen ting finner jag som förskräcker mig här! Hur kan man anse sådana ställen för så förfärliga? Personer med blödiga och lättskrämda sinnen skulle ofta infinna sig här natttid, och se som jag, att här ingen ting är att frukta. De skulle sedan intet bli så farhågade, att ta alla möjliga steg, för att ha roligt här i världen. Skulle skuggor oroa oss, huru vi än må föra oss opp? (*Skrattar.*) Vi måste uppriktigt bekänna, att vi lefvande intet tänka stort på de döda; det är då sannolikt, att de döda tänka ännu mindre på oss. Alla de der berättelserna om kyrkogårdar, syner, varelser återkommande från en annan värld, ä endast påfunna för att hos oss underhålla en själssvaghet, en sjukdom, som de kalla samvete. Men jag är intet sjuk; jag *vill* intet vara det. Nej, gladt lif! — Leporello kommer intet! Skulle min ställning verkligen vara sämre än jag trott? — Ah! hvarifrån kommer en så platt tanka hos mig? Jag ser att jag måste härifrån, måste ut i världen bland nya förstroelser, för att skilja dessa usla griller ifrån mig. (*Leporello klappar i händerna utanför.*) Ha, det är Leporello. Hör! Leporello.

Lepor. (*utanför*) Är Herrn verkligt derinne? Hu - u! Hur skall jag komma in?

D. Juan. Här, genom rämnan på muren. Ah, så! Nå, berätta! huru är det med den förbannade saken? Fort, fort! — Men nej, jag vill intet veta det; det är intet roligt. Säg hellre något som är lustigt! finn opp någon narraktighet att fördrifva tiden med!

Lepor. Nädig herre, det är mycket fordradt. När ni redan är vid så ängsligt lynne, så

D. Juan. Ängsligt lynne? Är jag vid ängsligt lynne?

Lepor. Ack, tag det intet illa; men det föreföll mig så. Nå, för att hjälpa saken, vill jag berättat hur det gick med mig i den alldraskönaste förklädningen.

D. Juan. Bra, bra; hur gick det?

Lepor. Åh, charmant! Herrn hade räknat ut saken så väl, att det omöjligt kunde gå annorlunda . . .

D. Juan. Än? . . .

Lepor. Än att jag fick stryk; blef slagen nästan til döds. Hvad har jag intet också sedan lidit af ängest, medan jag bar Herrns kläder, och den förbannade Polisen följde i hamn och häl efter mig!

D. Juan. Dumhufvud! har jag intet förbjudit dig att nämna Polisen? Du skulle sätta mig i godt lynne, och du sätter mig i det värsta. Men, borde jag vänta så mycket förstånd hos dig? Hvad är du annat än en ätmachine, en drickmachine? Fort, kom! jag går hem.

Lepor. Nu? Ack för allt i världen! . .

D. Juan. Den faran man intet kan undvika, bör man trotsa. Skaffa musik, skaffa sällskap, gladt sällskap!

Lepor. Nädig Herre, jag besvär Er! Sällskap nu? nu, när ni måste hålla Er dold?

D. Juan. Fort, säger jag, jag vill ha sällskap; jag skall ha det.

Lepor. Sällskap? Ack! som skall förråda Er?

D. Juan. (träffad). Du har intet orätt. (häftigt.)

tigt). Menniskorna måste ändå vara skurkar, när man intet en gång kan tillstoppa mun på dem med mat och drick! Ha! tacka vill jag Er, ni hvita gestalter, som här på kyrkogården sväfva kring mig i det bleka månskenet! Jag ville kunna ta Er med mig. Ni tiger åtminstone!

Guvernörns Staty. (sjunger) Gå, brottsling! unna ro åt de döda!

D. Juan. Hvad var det?

Lepor. Vid alla helgon, herre! det var någon ur andra verlden; uppstigen ur grafvarna. . . Håda intet mer! . . .

D. Juan. Narr! De i grafvarna, de sofva! Ah, om så visst Polisen sofl! (Drar värjan) Hvem är der? Svar! hvem är der? . .

Lepor. Ingen menniska, herre! sannerligen ingen menniska; något annat är det.

D. Juan. Bländverk! inbillning! Hör du? Aftonvinden susar uti topparna på dessa träden. (efter en tystnad, långsamt) den strör några blad ner på mitt hufvud. — Ah, se der ha de rest upp den framlidne Guvernörn i full parad! Nå, de menniskorna, de ä nu barn, och alltid barn! ha de intet till och med gifvit honom kommando-stafven i hand? Ah, min gubbe, du har kommenderat ut du.

Guvernörns Staty. (sjunger) Gå, brottsling! gå, brottsling! unna ro åt de döda!

D. Juan. Ännu en gång? — Är det der ett spel af min upprörda inbillning? eller gör någon narr af oss?

Lepor. Nej, nej, herre! Ack, kom snart ifrån det här förskräckliga stället.

D. Juan. Hvad står der för en inskription? Läs!

Lepor. Nej, nådig herre! det är mig omöjligt.

D. Juan. Läs, säger jag.

Lepor. Herrn må slå ihjäl mig, men jag kan intet läsa. Det är svart för mina ögon; jag ser ingen bokstaf. Förbarma Er!

D. Juan. Du är den uslaste varelse på jorden. Jag vill då sjelf läsa:

Länge den Evige Hämnaren dröjde;
Nu emot Mördaren tänds hans blix.

Lepor. Alla mina ledet darra! Om jag ändå aldrig kommit hit!

D. Juan. (*med ögonen på inskriptionen*) Nå väl, jag vill då afbida sakens slut, och se hur det går. Tills vidare åtminstone, befinner jag mig temligen väl. — Hvad är jag intet för en dåre, som låter sådana narrspel verka på mig? Raskt, muntert, Leporello!

Lepor. (*darrande*) Åh ja! jag är . . . mycket munter.

D. Juan. Apropos! Den der herr Guvernörn har kanske tagit det illa att jag bjöd honom på Soupé; kunde han nu verkligt tala, så finge vi nog höra det. Men en artig värd bör intet låta afvisa sig så lätt. Gå, och bjud honom ännu en gång på mina vägnar.

Lepor. Nådig herre, för allt heligt! Hvad skall foljden bli deraf?

D. Juan. Att vi få mera roligt. Gå, bjud honom!

Lepor. Herre, jag kan det intet för min död.

D. Juan. Din skurk, lyder du? . .

Lepor. Himmeln vare mig då nådig! (*går upp till Statyn*).

Lepor. (*till Statyn*) Herr Guvernör som rider der!

Jag bugar mig till jorden. . .

(*till D. Juan*) Nej, nej, re'n qvåfvas orden;
Och tungan stelnad är.

- D. Juan. Far fort! bjud Guvernörn! — Nå tala ut!
 Ej någon undflykt mer! gör på ditt skämt ett slut!
- Lepor. (för sig) Han slår mig om jag nekar;
 Och går jag är jag död. —
 Här står jag som på glöd.
- D. Juan. Ännu den skurken tvekar . . .
 (skrattande) Han måste likväl gå. —
 Välan, stig fram! — Se så!
- Lep. (äter till Statyn) Herr Guvernör som rider der!
 Jag på Soupé Er hjuder. —
 (till D. Juan) Min Gud! lät mig få gå, jag Er besvär!
 Den döda lever ju? han ser omkring sig här,
 Och all konversation med sig förbjuder.
- D. Juan. (till Lep.) Dö usling. (drar värjan).
 Lepor. Ack! håll opp! . . . jag bjuder re'n. —
 (till Statyn) Min herre låter fråga
 (Jag ej; — hur skulle jag det våga?)
 Om Ni täcks komma på Soupén? —
 (till D. Juan) — — Aj aj! ach hvilket under!
 Se han med hufvut nickar! . . .
- D. Juan. (uppbragt) Du skämtar? — — blixt och dunder!
 Din skurk! jag dig till andra världen skickar.
- Lepor. Ack, herre, se då dit, och ni skall sjelf förskräckas.
 D. Juan. Djerfs du ännu att gäckas?
 Hvad är då der att se?
 Hvad törs du förege?
- Lepor. (nickar med hufvudet, likasom Statyn).
 Jo, se så här han nickar;
 Och han oss hota tycks.
- D. Juan. (skrattar) Hvad? se så här han nickar? —
 Du rent utaf förrycks. —
 (till Statyn) Nå väl, så svara, . . . om du svar kan ge, —
 Behagar du bli med på min Soupé?
- Guvernörns Staty. Ja.
- Lep. (ytterst förskräckt) Hvad vill herrn nu svara?
 D. Juan. Rätt sällsamt! . . . Den Statyn vill med vid bordet vara? . . .
 Välan! det skall han få.
 Lät allt i ordning ställas.
 Kom fort, kom lät oss gå. (går).
 O, Himmel, mig bevara!
 Hur skall väl detta gå? — —
 Den döda kommer! . . . allt, allt lär då vedergällas. —
 Ack, må en sådan gäst hos mig jag aldrig få. (går).

6 SCENEN.

Teatern förändras, och föreställer D. Annas rum.

D. Anna, (sitter gråtande) D. Oktavio.

Okt. Skall ni då aldrig upphöra att gjuta tårar?

Anna. Det är min enda öfriga tröst på jorden.

Okt. Lefver ni då endast för de döda? Lefver ni ej äfven för mig? Ni bör kunna se hur mycket er gråt söndersliter mitt hjerta.

Anna. (*stiger upp och svarar med förtrytelse.*)
Så måste jag väl söka qväfva den . . .

Okt. Ni misstyder mina ord, och förtryter dem? Anna, det har jag ej fortjent.

Anna. Förlåt! men ni vet hvad jag lidit, och min sorg förvillar så ofta mina begrepp . . .

Okt. (*med all ömhet*) Älskade Anna! måtte jag kunna stilla den! men hvad har jag för hopp derom? Ni är min, jag är säker derom. Likväl är i yttre förhållanden allting ännu så främmande mellan oss: och derföre har all den tröst jag söker ge er, en så ringa verkan på ert hjerta.

Anna. Allting så främmande mellan oss? Men hvad är, som kan förändra det?

Okt. Vår högtidliga förening inför altaret.

Anna. Nu, Oktavio, nu? i min djupa bedröfvelse?

Okt. Ja, nu, dyrkade Anna! Ni behöfver ett stöd, till hvilket ni med fullt förtroende kan förlita er. Ett sådant stöd var er Far. Han är ej mer. Tillåt mig intaga hans ställe.

Anna. Redan? nej, ännu icke.

Okt. Anna! ni är då grymm; ni uppskjuter begges vår lycka,

Anna.

Jag grymm? Kan du det svara?

Ack, mera rättvis var emot din brud,
Som svor att dig i döden trogen vara.
Dock värdes dröja! — Blott åt sorgens bud
Mitt hjerta än förmår sig öfverlåta.
Till dess det lugnas, ack! lät mig få gråta!

Jag dig mer än allt skall dyrka,
Du blott är mitt hjertas vän;
Men vår bröllopsfest ej yrka
Då jag gjutet tårar än!

Må du förr en dotter lära,
Undagömd för glädjens värld,
Att ett skyldigt offers gärd
Ät en faders skugga bäraf!
Då jag, mer ej nedtryckt af min smärta,
Har en själ för nöjenas behag,
Då med sällt och lugnadt hjerta
Fira vi vår bröllopsdag. (*de gå.*)

7 SCENEN.

Teatern förändras, och föreställer en Sal i D. Juans hus, med en liten Orchester och ett dukadt bord.

Don Juan, Leporello, Musikanter och
Betjening, sedan Elvira, och sist Gu-
vernörns Vålnad.

Final.

Don Juan, Min soupé den bör berömmas.
Låt musiken intet glömmas!
Flickor, vin och läckra rätter,
Blott derpå jag värde sätter;
Annat allit är blott chimère. —
Bordet straxt i ordning här!
Lepor. Ja, så fort jag nånsin kan.
(*apart.*) Ack, min Gud, hur slutar han? —
Don Juan. Låt musiken genast börjas!
Mycket glädt! här får ej sörjas.
Glad musik, godt folk, i dag.
Blott det muntra älskar jag. (*Musiken börjar.*)
(*Leporello hör på musikstycket, och säger: Aha? Una Cosa rara.*)
Don Juan. Hvad är det du till dem säger?
Lepor. De spela bättre de, än sjelfva Hofkapellet.
D. Juan. (*ätande*) Bättre bord än här på stället
Ingen Cresus ännu äger.
Lepor. (*apart*, Mätte något der bli öfver!
ser på maten) Ty, vet Gud, jag det behöfver.
Men aptiten som han har
Ingen smula åt mig spar.
D. Juan (*för sig*) | Lepor. (*för sig*)
Då den gossen ser mig spisa, | Att en hungrig maten visa
Ger det honom ny aptit. — | Och ej låta'n deraf spisa,
Jag skall plåga'n just med flit. | Är att plåga folk med flit.
Don Juan. En talrik straxt! slå i att dricka! (*det sker*).
(*apart*) Med hvilken törstig mine hanses på glasen blickat
Lepor. (*för sig*) Mån jag stjåla kan det stycket?
Varsamt, flinkt, nu ser han bort. (*stjål mat*).

- Don Juan (*apart*) Han törs snatta? — Lika mycket!
 Ty hans nöje skall bli korrt. (*annan musik spelas*)
 Lepor. Detta är, som jag vill tro,
 Utur Mozarts Figaro.
 Don Juan. Leporello!
 Lepor. (*med munnen full*) Straxt på stund!
 D. Juan. Slyngel, hvad har du i mund?
 Lep. (*som nyss*) Hosta, snufva, tandfluss bara!
 Ack! hur kan det annars vara
 (*apart*) Med allt ondt jag sliter här?
 D. Juan. Nå, tala redigt! ty vid min butelj jag svär...
 Lepor. Ack, nådig herre! hör hur saken är:
 (*darrande*). Er nya kock förkämligt lagar,
 Och jag . . . jag önskade en gång i mina dagar
 Få smaka något litet godt . . .
 Se der är allt mitt brott.

Don Juan (*vill slå Lep.*) { Leporello (*drar sig undan*)
 Så du tycker att det smakar? } Jag vill fråga: hvem försakar
 Och det har ditt bifall fått? } Der det fins så mycket godt?

(*Elvira inträder; Musikanterne bortskaffas.*)

- Elv. Det sista profvet vill jag då göra,
 O, må det röra
 Ditt hårda bröst!
 Om dina missöad du nu begråter,
 Skall jag få tröst
 Och jag allt förlåter.
- D. Juan. (*för sig*) Se der min Ångerska nu igen! —
 För intet pris jag kan slippa den.
- Elv. (*på knä*) Till dina fötter sänkt jag besvär dig!
 Svara mig! säg, att ångren förtär dig!
 Med den bekännelsen trösta min själ!
- D. Juan. (*gäckande*) Hvad kunde det hyckleriet Er båta!
 Hvad skall jag ångra, och hvad begråta?
 Allt hvad jag företar, lyckas ju väl! —
 O hvad dig väntar för slut, o hvad fasa!
- Elvira. Lika förhärdad ändå han skall rasa.
 D. Juan. Hvad, en predikan här? den mig just nöje ger.
 Elvira. Upphör, o hädare, Himlen att trotsa mer!
 D. Juan. (*skrattar*) Ni sökt väcka mitt löje! Välan då; jag ler.
 (*alfvarsamt*) Men säg, hvad fordrar Ni?
- Elvira. Jag talar ej för mig.
 D. Juan. Far fort!
 Elvira. Ack, ändra, bättra dig!
 D. Juan. Dårskap! dårskap! hvad sorgligt förslag!
- (*Upplyfter henne med artighet och säger åter skrattande.*)
 Tänk, fromhet just klär Er;
 Men gå, jag besvär Er;
 Jag vill biott njuta; det är min lag.

Elvira.

Leporello.

Ah, din förhårdelse evigt dåräcker! Nej, detta samvete aldrig hon
Men vet att straffet snart drab- väcker.
bar dig. } Nej, det för vildt förhårdade sig.

D. Juan. (presenterar Elvira mycket artigt ett glas vin).

Ja lefve drufvorna och sköna qvinnor!

Sorglöshet, vållust! se der de gudinnor

Jag dyrka vet.

Frukta och samvetsqual! hvad löjlighet! - -

Elvira.

Leporello.

Ack, din förhårdelse evigt dåräcker! Nej, detta samvete aldrig han
Men vet att hämnaren snart dig väcker.

Straffet, brottsling! dig snart Blindt rusar han till, sitt eviga
förskräcker. fall.

Straffet, brottsling! dig snart
hinna skall.

(Don Juan skrattar och gäcker deras ord. Elvira träder med för-
akt ifrån honom, och vill gå. I dörrn slår emot henne en blek
och underbar låga, och en syn visar sig. Hon ger ett anskri af
förskräckelse, stapplar tillbaka och flyr bort på en annan sida.)

D. Juan. Hvad rop? Endårskap till? — Hvad fattas denna galning?

Lepor. (ganska rädd). Hvad männ han såg? Helt visst nu stundar
vår betalning. . .

D. Juan. Gå, se hvad henne händt. Gå, öppna dörrn dit ut!
(Leporello går till samma dörr dit Elvira först gick. Han mötes
af samma lågor och syn som hon, ger ett anskri, och kastar sig
flera steg tillbaka af förskräckelse).

D. Juan. (stiger upp) Men har ni mist förståndet båda?

Hvad ömklig skräck hos Er ses råda! — —

Så svara, rädda dåre! (hotande) Bli det slut? . .

Lep. (dödsblek) Barmhertighet! Djerfs intet gå så nära!

Det .. det är .. Spöket som ni bjöd. —

Jag känner .. att jag .. snart är död. —

Den synen skall Er sjelf förfära. —

Hör! .. hör Ni ej allt hit dess steg?

(Han hörmar det tunga ljudet af stegen).

D. Juan.

Är du så försagd och feg

Att du tror ett Spöke höra? —

Hvad kanså din hjerna röra? (det klappar på dörren)

Lepor.

Uh! det klappar.

D. Juan. (skrattande) — —

Väl! det klappar! (det klappar hårdare)

Skynda! Öppna!

Lepor. (mest död)

Gud jag re'n är kall.

D. Juan.

Allt mitt tålmod jag tappar. —

Jag den dörrn sjelf öppna skall.

Lepor.

Han går dit fast spöket klappar! —

Nu, min Gud! nu är jag död!

(Don Juan öppnar dörrn, och störtar af förskräckelse några steg
tillbaka, men återtar snart sin fattning. Guvernörns Vål-
na d inträder, i lika gestalt som på Monumentet på kyrkogården).

- Vålnaden. Välan, Don Juan, du mig bjöd.
 Jag lofvar komma — och jag håller.
- D. Juan. (med hänskratt.) Sannt är . . jag det ej väntat har!
 Jag ser . . att jag ett omak väller,
 Men lika godt! Välkommen var! —
- (till Lep.) En ny Soupé för herrn servera! (Lep. tvekar)
 Fort hit med mat och vin, med mera!
- Lepor. Jag kan det ej. Min Gud! jag är ju mer ej till.
- D. Juan. (hotande till Lep.) Nå, skyndal
- Vålnaden. Stanna! Jag det vill.
 Den som Himlarnas vällust fått smaka,
 Bör den jordiska evigt försaka.
 Fjerran, fjerran hastar mitt lopp,
 Högre bestämmelser att fylla opp.
- Lep. (för sig.) Hvad jag lider! mitt innersta bäfvar!
 Det jag ser, är det sannt? är det dröm?
 Öfver honom re'n hämnaten sväfvar.
 Till hans öde, o Gud, mig ej döm!
- D. Juan (rysande). Den synen! (åter med hån) Men hvad vill du?
 svara!
- Vålnaden. Med undergifvenhet tag mot det bud jag för!
- D. Juan. Väl, tala! tala! jag med lugn dig hör.
- Vålnaden. En högre vilja att förklara,
 Från andra verldar sänd, jag synes här för dig.
 Förnimd då detta bud: Du nu skall följa mig.
- Lep. (till D. J.) En bön, en enda bön! Ni borde sagt den redan!..
- D. Juan (till Våln.) Dig följa? — Väll! . . ännu sedan?
 Här du mig färdig ser.
- Vålnaden. Betänk dig! ångra dig!
- D. Juan. Åt detta språk jag ler.
 Jag trotsar allt dit hot. Bort ånger, suck och böner!
 Betrakta om hos mig du minsta fruktan röner! . .
- Vålnaden. Räck mig din hand! (D. Juan räcker honom handen,
 trotsigt).
- (En förskräcklig rysning genomfar honom, då Vålnaden starkt fattar hans arm, som den från detta ögonblick ej mera lemnar).
- D. Juan. O, ve!
- Vålnaden. Ja, ve
- D. Juan. Som dödens, kall.
 (Han samlar sig åter, och säger med vildhet och bespottelse)
- Men tro ej detta mig förändra skall!
- Vålnaden. An är det tid att vända
 Från lastens mörka ban.
- D. Juan. Tar detta språk ej ända?
 Jag är vid gråt ej van.
- Vålnaden. Fall till jorden och bed!
- D. Juan. Bedja är kvinnors sed.
- Vålnaden. Omvänd dig! bättra dig!
- D. Juan (med den vildaste förhårdelse) Nej, nej!
- Vålna-

- Vålnaden. Bed, ångra, bed.
 D. Juan. Jag hör dig ej.
 Vålnaden. Du lika gudlös är i sista stunden funnen.
 D. Juan. Ja.
 Vålnaden. Nådens tid är då för dig försvunnen.
(Vålnaden lämnar D. Juan och försvinner. Mörker, åska och blixlar.)
D. Juan angrips afförtviflan. Stora gap öppna sig i jorden; lågor utspruta derifrån. Afgrundsandar uppstiga ur gapen.)
 D. Juan. *(i förtviflan)* Gud! hvilken afgrund öppnar sig!
 Hotande skuggor omge mig.
(sträckande händerna mot himmeln).
 Hämnare! o, förbarma dig!
 Afgrundsandarna. Afgrundens hämdrop, skallen!
 Dänen, förbannelsens ord!
 Krossande åskor, fallen!
 Djupare öppna dig, jord!
 D. Juan. Jag slites ännu vildare!
 Förbarma dig, Allsmåttige!
 I, Himlar! ack, förskoning!
 Ännu ett ögonblick!
 Lepor. Allt hopp är då försvunnit;
 Sitt mål den usle hunnit!
 Det gifs ej mer försoning, --
 Hur gräslig är hans blick! --
 Hans sista mått då rågas!
 I, himlar! hvad han plågas!
 Hvad marter honom tär! --
 I som förhärdadt sväfvén
 I laster! se'n och häfven.
 Ert slut betrakten här!
 Afgrundsandarna. Störta, bland afgrundens sprakande bloss;
 Störta nu, niding, neder till oss!
(Förföljd af blixlar och donder nedstörtas D. Juan i svalget bland lågorna, omgifven af Afgrundsandar.)

SISTA SCENEN.

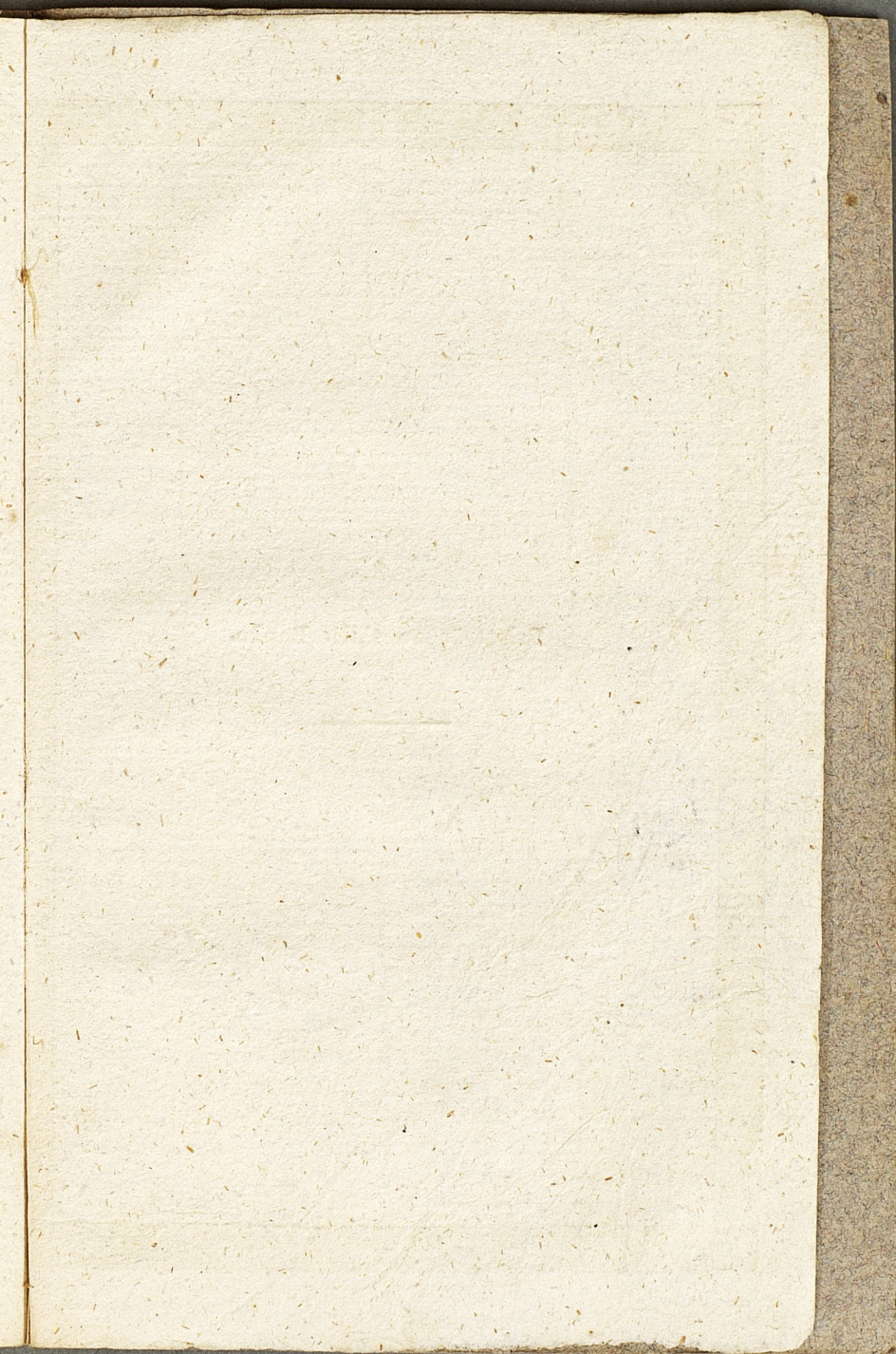
Teatern förändras och föreställer Afgrunden. Man ser Don Juan nedslungas dit ifrån höjden, samt följas och omgifvas af Afgrundsandarna, hvilka på mångfaldiga sätt plåga honom. Uppfylld af ångest och förtviflan, söker han dels beveka, dels undkomma Andarna.)

Afgrundsandarna. Du den Allsmåttige trotsat har;
 Med nåd, med under Han velat ditt samvete väcka;
 Men du fortfor att Himmelen gäcka;

Mål för eviga plågor var!
Ingen nåd, ingen försköning!
För sent, för sent, för sent! i afgrunden gifs ej försoning.
Mål för eviga plågor var!

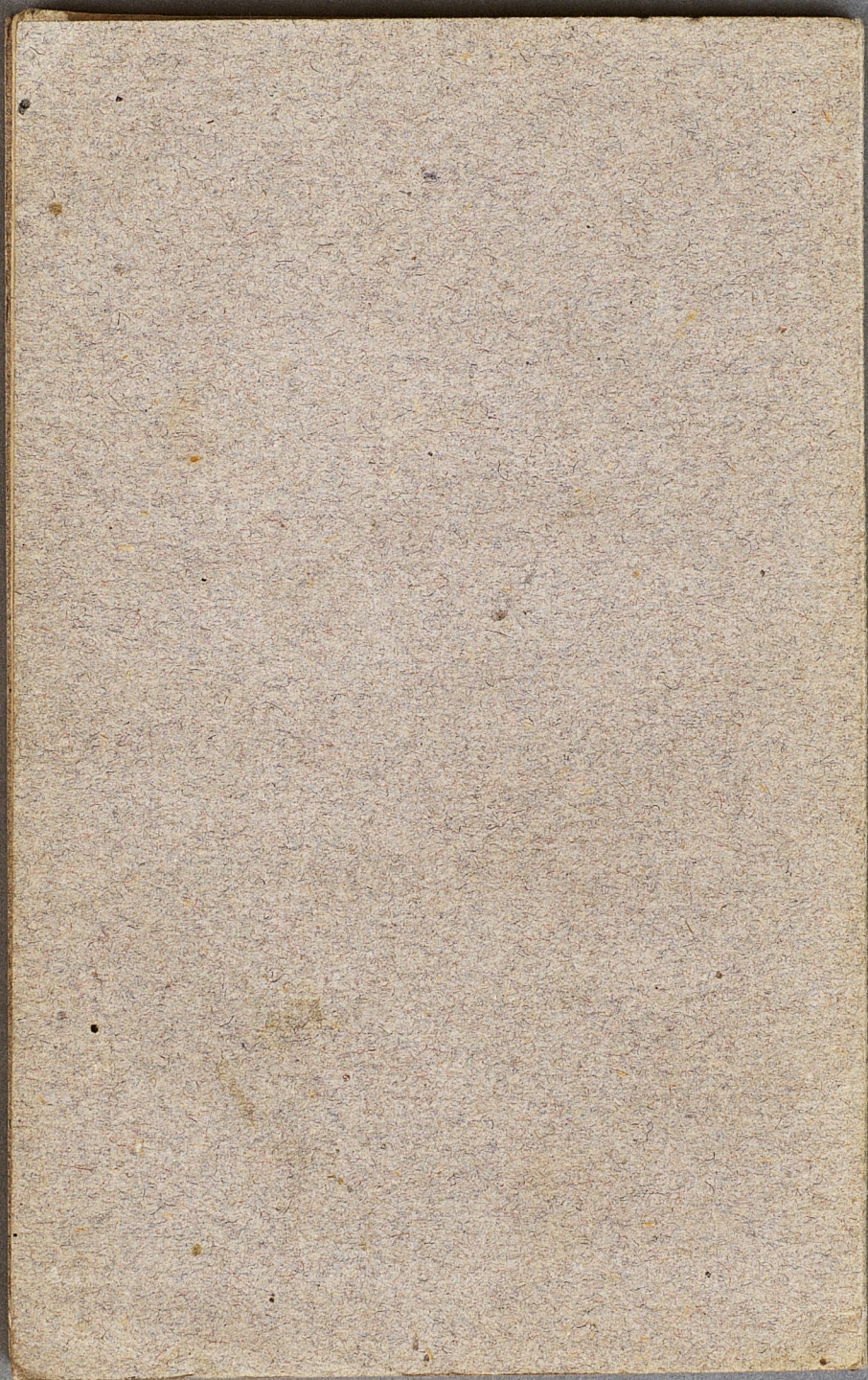
(*Don Juan, för att undkomma Andarna, upplättrar på höga klippor; men då han öfverallt förföljes, kastar han sig från en af dem, mellan eldregn och lågor, i en djupare uppgående afgrund, och försvinner.*)

Slut på Skådespelet.

Priset är 20 skill. Banko.

www.books2ebooks.eu